

κυριών. Τὴν λογοδοσίαν τῶν πεπραγμένων πᾶν λιγῶς ἀ-
νέγνω ὁ διευθυντὴς τῆς μουσικῆς Σχολῆς καὶ γνωστὸς μου-
σικολόγος κ. Γ. Παπαδόπουλος, τὰ δὲ ὑπὸ τῶν μαθητῶν
καλλιφώνως ψαλέντα διάφορα ᾄσματα, μετὰ γλυκύτητος
καὶ ἁρμονίας, κατέδειξαν τὴν τελεσφόρον ἐργασίαν τοῦθεῶα
γυῖ; Μουσικοῦ Συλλόγου, ὅστις τόσῳ ὀφειλοῦ καὶ ἡθηκοῦ
σκιποῦ στυχάζεται.

Ἑλληνικὸς Φιλολογικὸς Σύλλογος. Ἐπίσης ἐπιβάλ-
λουσα καὶ ἀριπρεπὴς ὡς πάντοτε, προαδρευομένη ὑπὸ τῆς
Α. Θ. Π. τοῦ ἀκαμάτου ἡμῶν ἐθνάρχου ἐτελέσθη τῇ πα-
ρελθούσῃ Κυριακῇ ἡ ἐπέτειος τελετὴ τοῦ ἐν τῷ Πέραν Ἑλλ.
Φιλολ. Συλλόγου, τοῦ ἀδέξαντος τούτου τῶν παρ' ἡμῶν σω-
ματείων, ὅστις τοσαύτην κέκτηται αἴγλην παρὰ τοῖς τῆς
Ἑσπερίας σοφοῖς. Ἡ μεγάλη αἴθουσα τοῦ Φιλολ. Συλλόγου
ἐσφυκτικῶς κατὰ μιστὸς ἀπέρου κλήθους συγκεντροῦντος ὀ-
λην σχεδὸν τὴν παρ' ἡμῶν ἀριστοκρατίαν τῷ τε γένους καὶ
τοῦ πνεύματος, παρουσίαζε θέαμα οὕτως ἐπιβάλλον, ἐν τῷ
μέσῳ τοῦ ὁποῦοι λιγεῖα ἀντήχησεν ἡ φωνὴ τοῦ τε προέ-
δρου κ. Μιχ. Παλλίδα δόντος συντόμως ἅμα καὶ γλαφυρῶς
τὴν ἔκθεσιν τοῦ λήξαντος συλλογικοῦ ἔτους καὶ ἡ τοῦ ρή-
τορος τῆς ἡμέρας κ. Μ. Ἀθηντοπούλου μετὰ τῆς συνή-
θους αὐτῶν εὐφραδίας καὶ καλλιπειῶς χάριτος ἅμα δὲ κα-
ἐνδριθείας πραγματευθέντος περὶ τῶν ἀναγκῶν τῆς συγ-
χρόνου παιδείσεως. Κατὰ τὸ πέραν τῆς τελετῆς ἐπὶ τοῦ
ἐσχάτως κομισθέντος ὡς γνωστὸν ἐξαισιοῦ τότε μέγεθος καὶ
τὸ κάλλος μουσικοῦ ὄργανου τοῦ Συλλόγου, ἐξετελέσθη ὕμνος,
λαμπρὰν ἐπιθεὶς τὴν κορυφὴν τῆς μουσικῆς τελετῆς. Τὸ με-
γαλοπρεπὲς τὸν τε ἦχον καὶ τὴν θίαν καὶ ναὶ μὴν ἀδυσ-
σόσπλαγχνον διὰ τε τὸν πλοῦτον καὶ τὸ βῆθος τῶν ἦχων του
μουσικῶν ὄργανων ἐνεποίησε βαθεῖαν τὴν ἐντύπωσιν, καθότι
νομίζει τις ὄντως ἀκούων τὰς πλουσίας αὐτοῦ διαπάλλει

ὅτι οὐχὶ μία μόνη, ἀλλ' ἅπασαι ὁμοῦ αἱ Μοῦσαι ᾄδουσι
καλλιφώνως, κεκρυμμένα ἐντὸς αὐτοῦ.

Αἱ σταχυολόγοι τοῦ Millet. Ὁ κ. Δ. Τρυφίδης πρὸ
πολλοῦ συστηματικῶς μελετῶν καὶ ἀνευδῶτως καταγινόμε-
νος εἰς τὴν ζωγραφικὴν ἐξέθηκεν ἐσχάτως εἰς τὸ ἐν Φαναρίῳ
βιβλιοπωλεῖον τῶν ἀδελφῶν κ. Καλλιφρόνων ἀντίγραφον εἰ-
κόνος τοῦ γαλάτου ζωγράφου Jean Francois Millet, κο-
σμούσης αἰθουσῶν τοῦ Λούβρου. Ἡ εἰκὼν, εἰλημένη ἐκ
τοῦ ἀγροτικοῦ βίου, παριτεῖ γυναικῆς σταχυολόγου. Εἰς τὸ
ἀντίγραφον ὁ φέρεται καλλιτέχνης κατάρθωσεν ἡ ἀποδώσει
λίαν ἐπιτυχῶς τὸν χρωματισμὸν καὶ τὴν ὄλην τοῦ πρωτο-
τύπου σκηνογραφίαν.

Εἴμεθε εἰς θέσιν νὰ γνωρίζωμεν κέλιστα ὅτι ὁ ὁμογενὴς
ζωγράφος ἐπιφυλάσσεται μετ' οὐ πολλὴν νὰ παρουσιάσῃ ἔργα
πρωτότυπα, διὰ τὰ ὅποια τρέφει τὴν γλυκερὰν ἐλπίδα
ὅτι θὰ κοσμήσιν αἰθούσας καλλιτεχνικῶν ἐκθέσεων.

Εἰς τὴν πεζότητά δ' ἦτις ἀσφυκτικῶς μᾶς περιβάλλει,
τοιαῦτα καλλιτεχνικὰ ἰδιοφυῖα δέον ἐνθέρμως νὰ ἐνθα-
ρίνωμενται.

Τὰ θαύματα τοῦ Φασουλή. Θαύματα ἀληθῶς ἐπιτυ-
χίας παρουσιάζει καὶ ἀφίετος ὁ ἀριστος πρίγματι εἰς τὸ εἶ-
δός του θίσας νευροπάστων τοῦ κ. Ἀθ. Μούτσου ἐγκλι-
θρῦθεις ἐν τῇ Ἑπταλόφῳ τοῦ Πέραν. Ὁ θαυμαστὸς Φασου-
λῆς, ζωρὸς καὶ ἀκατάβλητος, πρωτεύει πάντοτε εἰς τὰς πα-
ραστάσεις ταύτας, αἵτινες ἐνσπείρουσι θυμηθῆ ἡλαρότητα
εἰς τὸ πολυπληθὲς πάντοτε ἀκροατήριον. Συνιστῶμεν θερ-
μῶς τὸν καλλιτέχνην εἰς τὸ εἶδος τοῦ κ. Μούτσου καὶ τὰς
φαιδρωτάτας παραστάσεις του.

Τύποις Γ. ΓΕΩΡΓΙΟΥΛΟΥ καὶ ΕΥΑΓ. ΒΑΣΙΛΕΪΔΟΥ
Κουρσοῦμ-Ἰάν ἀριθ. 3

ΕΠΙΦΥΛΙΣ

A. B. ΣΤΕΡΝ

**ΤΟ
ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΑΛΕΞΙΟΥ**

(Ἐκ τοῦ ρωσικοῦ)

III

(Συνέχεια ἴδε προηγ. φύλλον).

— Παρατήρησον, παρατήρησον, τέκνον μου, — εἶπεν ἡ
Κλεοπάτρα, ἐναγκαλιζομένη τὸ παιδίον καὶ παρατηροῦσα
καὶ αὐτὴ ἐπίσης τὴν φωτογραφίαν.

— Μάλιστα, τὸ πρόσωπον τοῦτο δὲν ἀπατᾷ, — ἐξηκολού-
θησεν αἴρνης ὡς ἂν νὰ ὠμίλει καθ' ἑαυτήν. — μάλιστα, τὸ
ἄτρομον τοῦτο ἦτο ἄνθρωπος ἀγαπῆσας πολὺ καὶ μὴ γνω-
ρίσας οὔτε μίαν στιγμὴν ἀναπαύσεως. Εἶναι δυστυχὴς καὶ
ἂν τις εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ στερήσῃ τὴν ζωὴν του, — εἶ-
ναι οὕτως. Ἴδου αὐτὸν αἱ θλιβεροὶ ὀφθαλμοί, οἵτινες μετὰ κα-
ταδύκωσιν κατὰ τὰς μακρὰς καὶ αὐπνους νύκτας!

ὠμίλει ὡς ἂν νὰ εὐρίσκητο εἰς τὸν παροξυσμὸν ὑπνοβα-
σίας, καὶ αἴρνης ἀποσπασθεῖσα τῶν σκέψεών της, παρετή-
ρει μετὰ πεφοβισμένους καὶ ἐκπληκτοὺς ὀφθαλμούς.

— Τί με παρατηρεῖ; τοιαυτοτρόπως, τέκνον; Μήπως
εἶπον ὅτι πταίω διὰ τὸν θάνατόν μου; Τί τάχα; πιθανόν
καὶ νὰ πταίω... Ἐγὼ φλυαρῶ ψεύδη... μὴ εἶπες τί-
ποτε εἰς κανένα — ἄς μείνῃ μυστικὸν ἀναμεταξύ μας...
Ἄλξτε, ἀγαπητόν μου παιδίον, μετὰ λυπεῖσαι; Δὲν πι-
στεύεις ὅτι πταίω; Ἐὰν ἤξευρες, πόσον μοι εἶναι ἀκρι-
βῆς ἡ παιδικὴ σου ἀγάπη. Ἀγάπα με, λυπήσου με,
παιδί μου!

Ἡ Κλεοπάτρα ἔλαιεν, ἐθώπευε τὸ παιδίον καὶ εἰμθύ-
ριζε τι, τὸ ὅπολον ἦτο ἀκατάληπτον εἰς αὐτόν, ἐκεῖνος ὁ-
μως ἦτο πολὺ εὐτυχὴς διὰ τὴν ἀφροσύνην της. Δὲν ἤξευ-
ρε νὰ ἐνωσῇ τοὺς λόγους της, ἀλλ' ἐὰν αὐτὴ διὰ τῶν
ἰδίων αὐτῆς χειρῶν εἶχε φανέτη τὸν σῶζόν της; Ἰ. Τώρα
πλέον καὶ αὐτὸς θὰ προσεπάθει νὰ μὴ κοιμᾶται τὰς νύκτας.
ἄς ἀνησυχῶν καὶ αὐτὸν οἱ θλιβεροὶ ὀφθ. λμοὶ τοῦ νεκροῦ.
Θὰ προσεῦχεται δι' αὐτὸν καὶ δι' αὐτὴν ἐπίσης; ἡ προσ-
ευχὴ του θὰ ἐλαφρύνῃ τὴν λύπην της.

(Ἀκολουθεῖ)

Μετάφρασις Δ. ΦΕΣΤΕΡΗ.

**ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ «ΚΟΡΟΝΑ»
ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΒΑΦΕΙΑΔΟΥ**

8 ἀριθ. — Μπακτσέ-Καποῦ — ἀριθ. 8

Ἐν τῷ καταστήματι τούτῳ εὐρίσκονται εἰς τιμὰς ἐκτάκτως
συγκαταβατικὰς, φωτογραφικὰ μηχανὰ νεωτέρων καὶ τελεσιότατων
συστημάτων, ἀμερικανικῆ, ἀγγλικῆ καὶ γαλλικῆ.

Φάρμακα, χάρται καὶ ἅπαντα τὰ φωτογραφικὰ εἶδη τῶν ἀρί-
στων προελεύσεων καὶ εἰς τιμὰς λίαν ἐπωφελεῖς.

Πλάκες ἰδιαίτερας παρασκευῆς Θ. ΒΑΦΕΙΑΔΟΥ

Μεγέθη	4	1/2	X	6	3	Γρ.	ἡ ὄσδεκάς
	6	1/2	X	9	4	1/2	»
	9		X	12	8	»	»

Πλουσιωτάτη συλλογὴ στερεοσκοπικῶν εἰκόνων πρὸς 60 παρ.
ἐκάστη καὶ μετ' ἰδιαίτερας συμφωνίας διὰ τοὺς ἀγοράζοντας μεγά-
λας ποσότητος. Ἡλεκτρικὰ συσκευαί, τηλεσκοπία, δίοπτρα, κτλ.

Ὅδηγίαι διὰ φωτογραφίαν παρέχονται δωρεὰν εἰς ὅλους

ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΑΝΔΡΕΪΩΜΕΝΟΥ

283—Μεγάλῃ ὁδῷ τοῦ Πέραν —283

Τὸ φωτογραφεῖον τοῦ ὁμογενοῦς καλλιτέχνου κ. Ν. Ἀν-
δρειωμένου συνιστῶμεν ἐκθύμως εἰς τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας τῆς
τε πρωτεύουσας καὶ τῶν ἐπαρχιῶν, τῶν ἐπιθυμούντων νὰ φωτογρα-
φηθῶσιν.

Ἀπαράμιλλος καλαισθησία διακρίνει τὰς εἰκόνας τοῦ κ. Ν.
Ἀνδρειωμένου, οὗ ἡ σπανία εἰδικότης ὁμολογεῖται παρὰ πάντων.

Η ΑΜΠΕΛΟΣ

ΜΕΓΑ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΩΣ ΔΙΥΛΙΣΕΩΣ

ΚΟΝΙΑΚ

Σ. και Η. και Α. ΜΕΤΑΞΑ
ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

Προμηθενται της Α. Μ. του Βασιλέως των Ελλήνων
της Α. Β. Υ. του Διαδόχου
και της Α. Μ. του Βασιλέως της Σερβίας

Τὸ μόνον προϊόν τοῦ εἶδους τοῦ τὸ χαῖρον παγ-
κόσμιον φήμην, ἀπόδειξις ἀψευδῆς τὰ 7 Βασιλικά
παράσημα και τιμητικαὶ διακρίσεις 7 και τὰ
35 ΜΕΓΑΛΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΕΚΘΕΣΕΩΝ 35
και τελευταίως τὸ αὐτ. παράσημον Ὀσμανιῆ δ' τάξεως
Γενικὸν Γραφεῖον δι' ὅλην τὴν Τουρκίαν
9—Ἐν Κωνσταντινουπόλει, Γαλατᾶ χάν—9
ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ γεν. ἀντιπροσώπου και πληρεξουσίου
κ. ΣΤΥΛΙΑΝΟΥ ΣΑΓΙΑΝΝΗ

ΣΗΜ. Ἡ ἑκτακτος ὑπόληψις, ἥς ἀπολαύει δικαίως τὸ ἀγνὸν
προϊὸν τοῦ ἐν Πειραιεὶ ἐργοστασίου τῶν ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΕΤΑΞΑ
παρεκίνησε πολλοὺς ν' ἀλλάξωσι και τὰ ὀνόματά των και ν' αὐτοκληθῶσι Μεταξᾶδες. Ἐπειδὴ δὲ
ἀνεφάνησαν συνόνθυλεύματα (δῆθεν τῶν κονιάκ) ψευτομεταξᾶδων τούτων, πρὸς ἀποφυγὴν παρα-
καλοῦνται οἱ κ. κ. καταναλωταὶ νὰ ζητοῦν τὴν ἔναντι φιάλην μὲ ταινίαν φέρουσαν πιστοποίησιν
τουρκιστί, ἑλληνιστί και γαλλιστί, περὶ τῆς ΓΝΗΣΙΟΤΗΤΟΣ τοῦ ΚΟΝΙΑΚ ἡμῶν τοῦ χημι-
κοῦ τῶν ἀνακτόρων Κ. Α. ΣΥΓΓΡΟΥ ὡς και τὰς σφραγίδας και τὴν ὑπογραφήν του. Ἡ ταινία
ἄρχεται ἄνωθεν τῆς ἐτικέτας, φθάνει μέχρι τοῦ λαιμοῦ τῆς φιάλης, καλύπτει τὸ καψύλιον και εἶναι
τρίγυρισμένη μὲ ἑτέραν ταινίαν, φέρουσαν τὴν ὑπογραφήν μας.

Ζητεῖτε λοιπὸν πανταχοῦ τὸ πανομοιότυπον τῆς ἔναντι φιάλης
και ἐφιστᾶτε τὴν προσοχὴν σας ἐπὶ τῶν ὑπογραφῶν.

Συνιστῶμεν θερμῶς τὸ ἄνωθεν προϊόν εἰς τὰς οἰκογενείας.

ΟΡΟΙ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

Ἐν τῇ πρωτευούσῃ γρ. 50
Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις » 60
Ἐν τῇ ξένη φραγ. χρ. 15
Ἐξάμνηνοι κατ' ἀναλογίαν.

Η

ΒΟΣΠΟΡΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Αἱ συνδρομαὶ προπληρόνονται ἐπὶ ἀποδείξει φερούσῃ τὴν σφραγίδα τοῦ φύλλου καὶ τὴν ὑπογραφήν τοῦ ἐτέρου τῶν Διευθυντῶν.

Πληρωμαὶ καὶ αἰτήσεις ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν Διεύθυνσιν.

Ὁ κρατῶν τὸ πρῶτον φύλλον λογίζεται συνδρομητής.

Διευθύνται: ΚΟΡΝΗΛΙΑ Δ. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ ΚΑΙ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Τ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΗΣ

«Ὁὐ πάσσομαι τὰς Χάρτας ταῖς Μούσαις συγκαταμηνίς, ἡδίσταρ συζυγίαν.» Εὐρ. Ἦρ. Μαιν. Στ. 673—5

Ο ΔΙΣΥΝΘΕΤΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Ἄγνοῶ διατί, — γράφει που ὁ Μ. Βασίλειος, — οἱ τλήμονες βροτοὶ μελετῶσι μὲν τὸν οὐρανὸν καὶ σπουδάζουσι πᾶσαν τὴν περὶ αὐτοὺς Φύσιν μέχρι καὶ τῶν μικροτάτων, περὶ δὲ ἑαυτῶν ἀμελέστατα διάκεινται. Καὶ ἤμως ὁ ἄνθρωπος, ὡς ἀντικείμενον μελέτης θεωρούμενος, παριστᾷ τὸ μεγαλιέτερον τῆς πλάσεως θαῦμα διὰ τὰς ἀντιθέσεις τὰς ἐμπειροχομένας ἐν αὐτῷ, ἡ δὲ σπουδὴ του μᾶς ἐπιβάλλεται κατὰ τροσοῦτο μᾶλλον, καθόσον αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἡμεῖς εἴμεθα.

Ἡ παρατήρησις τοῦ ἀγίου πατρὸς εἶναι ὀρθοτάτη. Ρίψωμεν λοιπὸν ἐν ταχύ βλέμμα ἐπὶ τῆς ἡμετέρας κατασκευῆς, ἵνα λάβωμεν, ἐφ' ὅσον τὸ ἐπιτρέπει ὁ στενὸς χώρος ἐνὸς ἀρθριδίου, ἔστω καὶ ἀμυδρὰν γνῶσιν «τοῦ ἐν ἡμῖν θαύματος.»

Ἄληθῶς τί εἶναι ὁ ἄνθρωπος ἐξεταζόμενος διὰ τοῦ φακοῦ τῆς ἐπιστήμης καὶ τῶν ἁγίων Γραφῶν; Ἐξωτερικῶς οὐδὲν ἄλλο ἢ χῶμα καὶ σποδός. «Ἐπλασεν ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπον, σημεῖοι τὸ βιβλίον τῆς Γενέσεως, χοῦν λαβὼν ἀπὸ τῆς γῆς.» Διὸ καὶ

ἐκάλεσε τὸν ἡμέτερον γενάρχην Ἀδάμ ἢ Adama τ. ἔ. «γῆν ἐρυθρὰν,» ἵνα διὰ τῆς ὀνομασίας ταύτης τοῦ πρώτου ἀνθρώπου μὴ μετεωρίζονται καὶ ὑψηλοφρονῶσιν οἱ ἀπόγονοι, ὡς σπουδαῖοι τινες καὶ μεγάλοι ὄντες. Θέλεις λοιπὸν νὰ ὀρίσης, ὦ τλήμων βροτέ, τὴν ὑπόστασίν σου ἐφ' ὅσον ἐπὶ τῆς ἐξωθύρας τῆς οἰκοδομῆς ἵστασαι καὶ πρὸς οὐδὲν ἄλλο, ἀλλ' ἢ πρὸς τὸ ἐξωτερικὸν προσβλέπεις; Ὅρισον αὐτὴν πηλόν, ἀποκάλεσέ την ὕλην ρευστὴν καὶ αἰέρρουν. Ὀνόμασέ την μηχανήν, ἐκ τοῦ εὐτελεστέρου κατασκευασθεῖσαν χῶματος καὶ εἰς τὸν εὐτελεστέρον χοῦν ἐπανερχομένην. Θεώρησον αὐτὴν ἄγαλμα, ἢ ἀγγεῖον πήλινον, ἢ γάστραν, ἢ ὑδρίαν, ἢ τι ἄλλο, ἀλλὰ πάντοτε ἐκ τοῦ χειρῖστου συμπαγεῖσαν ὕλικου. Βεβαίως ἔθ' μοι εἶπης, ὅτι τὸ ἄγαλμα τοῦτο εἶνε ὠραῖον καὶ ὅτι αὐτὸς ὁ χοῦς, ὃν περιέκειςαι, ἔχει γραμμὰς συμμετρικωτάτας, χρῶμα, ὅπερ καὶ τῶν ἐπιτεξεωτέρων ζωγράφων ὁ χρωστήρ δὲν κατώρθωσε ν' ἀπομιμηθῇ, νεῦρα πανταχόθεν διακλαδιζόμενα, ἀρτηρίας καὶ φλέβας ἐξαποστελλούσας τὸ αἷμα μέχρι καὶ τῶν ἀπωτάτων, μυῶνας παμπληθεῖς, σκελετὸν θαυμάσιον θά μοι εἶπης, ὅτι αὐτὴ ἡ τέφρα, ἥτις εἶσαι

σύ, έχει κεφαλήν, ἐν ἣ αἰσθητήρια θαυμασιῶς λειτουργοῦντα ἐγκαθιδρύθησαν, ἔχει ὀφθαλμούς πῦρ ἐξαστράπτοντας, ἔχει χεῖλη, ἐφ' ὧν μείδιμα οὐράνιον πλανᾶται, ἔχει μέτωπον εὐγενές καὶ ὑπερήφανον, ἔχει χεῖρας μυρία τεχναζομένας, ἔχει σπλάγχνα εἰς τὰ ἔνδον λειτουργοῦντα κανονικῶς, ἔχει ἐπὶ τέλους ἐκείνην τὴν ὀρθοστασίαν, δι' ἧς, ὡς διὰ τῆς κατηγορηματικωτέρας περγαμηνῆς σημαίνεται ἡ ὑψηλὴ καὶ ὑπέργειος τοῦ ἀνθρώπου ἀποστολή. Εἰς ταῦτα ὄλα δὲν ἀντιλέγω. Πλὴν ἐπιμένω ὀρίζων τὸν ἄνθρωπον, ἐφ' ὅσον ἐξῶθεν τὸν θεωρῶ, χοῦν καὶ Ἀδάμ. Καὶ ἂν θέλῃς καὶ σὺ νὰ πεισθῆς περὶ τούτου, ἄφες πρὸς στιγμὴν ὄλας αὐτὰς τὰς πορσελάνας τὰς ἐκ ζωῆς σφριγώσας, ἄφες αὐτὰς τὰς ἀνθρωπίνους μηχανάς, αἰτινες ἀκόμη δὲν ἐσκωρίασαν καὶ δὲν ἐξεχορδίσθησαν, καὶ κάτελθε μετ' ἐμοῦ εἰς τοὺς τάφους. Ἴδὲ τὴν σαπρίαν, εἰς ἣν θ' ἀναλυθῆς, καὶ τὴν λάσπην τῆς χειρίστης ὑποστάμης, ὅφ' ἧς ποτε συνεκροτήθης. Παρατήρησον τὸν ἄμορπον καὶ δυσώδη αὐτὸν χοῦν, τὸν ἐν τοῖς τάφοις ἐγκλειόμενον καὶ ὁμολόγησον εἰλικρινῶς ὅτι οὐδὲν ἕτερον ἐξῶθεν οἱ δειλαιοί, ἀλλ' ἡ χοῦς καὶ σποδὸς εἴμεθα!

Πλὴν ταῦτα πάντα τὰ ταπεινά καὶ ἄσημα ἀποβλέπουσιν, ὡς προεῖπον, τὸ ἐξῶτερον. Ἀλλοῖα ὅμως παρίσταται εἰς τὸν ἀφίνοντα τὴν φλιάν καὶ εἰσερχόμενον εἰς τὰ ἔνδον τοῦ καταπετάσματος, ἡ ἀνθρωπίνη πλάσις! Διηγοῦνται περὶ ἐνὸς ἰσπανοῦ πρίγκηπος, ὅτι εὐρίσκόμενός ποτε εἰς τὸ κυνήγιον, ἤκουσε θεσπέσιον ἤχον πλαγιαύλου ἐξερχόμενον ἐκ τοῦ δάσους. Ἐβάδισε πρὸς τὸ μέρος, ὁπόθεν ἐξήρχετο ὁ ἤχος, εἰσέδυσεν ἐν τῷ δάσει βαθύτερον, ἐπλησίασε πρὸς τὸν δαμιόνιον μουσικόν, καὶ, . . . τί νὰ ἰδῇ ἐνώπιόν του! Ἐνα λεπρὸν δυσειδέστατον μὲ τὰ μέλη παραμεμορφωμένα, μὲ τὴν μορφήν συντετριμμένην καὶ πληγῶν ἔμπλεων, παίζοντα τὸ θαυμάσιον ὄργανον.

— Πῶς; ἀνεφώνησεν ἐκπληκτος. Σὺ ὁ τόσο ἀσχημος, σὺ τοῦ ὁποίου τὸ σῶμα καταρρεῖ καὶ ὅστις μετ' ὀλίγας στιγμὰς εἰς τὸν τάφον θὰ συρθῆς, σὺ πληροῖς τὸ δάσος ὄλον ἐκ τῶν ἀρρήτων ἤχων τοῦ μοναδικοῦ σου ὄργανου; Σὺ ὁ λεπρός;

— Ναί· ἐγὼ ὁ λεπρός, ἀπήντησε. . .

Ἄ, τι συνέβη ἐν τῷ δάσει ἐκείνῳ εἰς τὸν ἰσπανὸν πρίγκηπα, ποῦτ' αὐτὸ συμβαίνει καὶ ὡς

πρὸς ἡμᾶς. Τί εἶναι ὁ ἄνθρωπος, ὡς σῶμα ἐξεταζόμενος; Ἀπλούστατα μία γεώδης μηχανή. Ναί· ἀλλ' ἐκ τῆς μηχανῆς ταύτης τῆς γεώδους καὶ ἐξουθενωμένης, ἐκ τοῦ ρακενδύτου καὶ καθ' ἡμέραν καταρρέοντος καὶ ἀκρωτηριαζομένου τούτου λεπροῦ, ἐξέρχεται μελωδία οὐράνιος. Αὐτὸς ὁ χοῦς λαλεῖ καὶ σύμπασα ἡ δημιουργία κύπτει ἐνώπιόν του· ἐπιθέτει τὴν δεσποτικὴν τοῦ χεῖρα ἐπὶ τῆς περὶ αὐτὸν πλάσεως καὶ ἀνασκιρτᾷ αὐτή, ὡσεὶ ἠσθάνετο τὴν χεῖρα τοῦ κυρίου τῆς. Αὐτὸς ὁ χοῦς αἰσθάνεται, ἐλπίζει, χαίρει, πονεῖ. Ἐρχοῦνται στιγμαί, καθ' ἃς ἡ ἐν τῇ μηχανῇ ταύτῃ οἰκουσα θεότης ἀνκτινάσσει τὰς κεκομμένας τῆς πτέρυγας, ὡς πτηνὴν ἐν στενῷ κλωδίῳ, ποθοῦσα σφαῖρα μᾶλλον αὐλοῦς καὶ ἀέρα ἐλευθερώτερον. Ἄς τὸ εἰπῶμεν καθαρά. Ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι ἀπλῶς χῶμα καὶ ὕλη οὐδ' ὀρίζεται μόνον μὲ τὸν πεζότατον ἐκείνον καὶ ἀγροίκον ὀριζμόν, ὃν τὸ Ἐγκυκλοπαιδικὸν Λεξικὸν τῷ ἔδωκε καὶ ὅστις εἶνε οὗτος: ἀνθρωποειδῆς πίθηκος, δίχειρ, δίπους, ἀκερκος. » Ὁχι· ὁ ἄνθρωπος εἶναι καὶ ψυχὴ καὶ πνεῦμα. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ὁ ἀσθενέστερος ἐν τῇ Φύσει κάλαμος, γράφει εἰς τὰς Σκέψεις του ὁ πολὺς Pascal· ἀλλὰ κάλαμος σκεπτόμενος. Εἶνε μὴδὲν ἐν σχέσει πρὸς τὸ Ἄπειρον, ἀλλ' εἶνε σύμπαν ἐν σχέσει πρὸς τὸ μηδέν, ἀποτελῶν οὕτω τὸ διάμεσον μεταξὺ μηδενὸς καὶ ἀπείρου» Χάρις εἰς τὸ ἐν αὐτῷ πνεῦμα ὁ ἄνθρωπος προήχθη διὰ μέσου τῆς περὶ αὐτὸν ὑπνωττοῦσης δημιουργίας καὶ κατέστη Τιτάν. Εἰσῆλθεν εἰς τὰς σφαῖρας παντὶς τοῦ ἐπιστητοῦ, ἐμελέτησε τοὺς νόμους τῆς Φύσεως, ἀνέβη εἰς τοὺς παμμεγίστους κόσμους τῶν ἀστέρων, ἐξιχνίασε τῆς θαλάσσης τὰ ἔγκατα, συνέζευξεν ὑπὸ τὸ θρικμβευτικὸν ἄρμα του τοὺς ἀνέμους, ἤρπασεν ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ τοὺς κερανοῦς, κατέστησε πειθάνιον ὑπέρειπνον τοῦ τὸν ἠλεκτρισμὸν καὶ ὄλας τὰς ἄλλας λανθανούσας ἐν τῷ κόσμῳ δυνάμεις, ἀνεῦρε διὰ τῆς δικέλλης τοῦ ἀρχαιολόγου τὰς κοιμωμένας ἐν τῷ χῶματι ἀρχαιότητας, ἀνέστησε διὰ τῆς ἱστορίας τὰς παρφημένας γενεάς, ἃς καὶ ἠνάγκασεν ἵνα λύσωσι τὴν σιωπὴν καὶ τῷ ἐκμυστηρευθῶσι τὸν βίον των, ἐφερε διὰ τοῦ τηλεσκοπίου πλησιέστατα τοὺς ἀπώτατους ἡλίους, ἀνεῦρε διὰ τοῦ μικροσκοπίου τοὺς τῆς ἀγνώστους τῶν μικροβίων λαοὺς, ἀνυψώθη, ἐ-

δοξάσθη, ἐπειφημήθη, ὡς ἠθικολόγος, ὡς ἱστορικός, ὡς ἀρχαιοδίφης, ὡς ἐφευρέτης, ὡς μηχανικός, ὡς ρήτωρ, ὡς φιλόλογος, ὡς ἱατρός, ὡς νομικός, ὡς φιλόσοφος, ὡς ποιητής, ὡς μάρτυς, ὡς ἀπόστολος. Ποῖον ἐκ τῶν ἄλλων ἀψύχων ὄντων μετεκινήθη ποτὲ ἐκτῆς θέσεώς του; Αἱ χελιδόνες ἀπ' παραμένον αἰῶνων χελιδόνες καὶ οἱ κάστορες κάστορες, οὐδὲν δὲ ἄλλο οὔτε κατώρθωσαν οὔτε θὰ κατορθώσουν νὰ κάμουν ἐκτὸς τῶν συνήθων των φωλεῶν. Μόνος ὁ ἄνθρωπος διαρκῶς μετακινεῖται καὶ σπεύδει ἀκράτητος, ὁ αἰώνιος αὐτὸς δρομεύς, ἀπὸ ἀναβάσεως εἰς ἀνάβασιν καὶ ἀπὸ ὕψους εἰς ὕψος.

Ποῦ πηγαίνει τόσο βιαστικός;

Εἰς τὸ Ἄπειρον! . . . Διότι ἐντὸς τοῦ εὐθράστου καὶ πηλίνου δοχείου του, ἐντὸς τοῦ σώματός του ἐμπερικλεῖται μίαν ἐκπυκνωμένην κόρην, ἀλλὰ πάντοτε κόρην ποθητὴν τοῦ Ἄπειρου Θεοῦ.

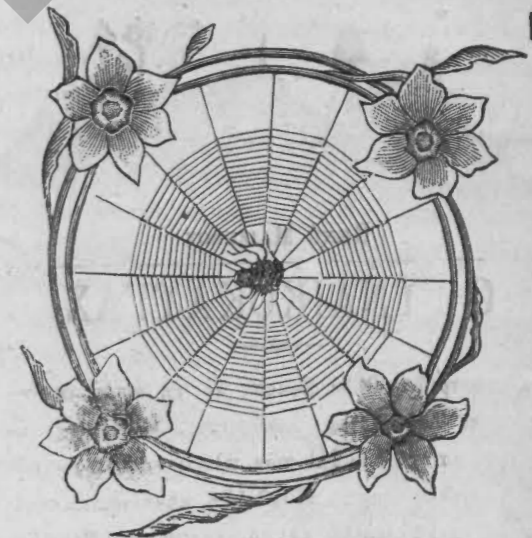
Τοιοῦτος, φίλτατοι ἀναγνώσται, εἰς δύο λέξεις ὁ ὀρισμὸς τοῦ ἀνθρώπου, ὡς τὸν δίδει ὁ Χριστιανισμὸς. «Καὶ ἐπλασεν ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπον χοῦν ἀπὸ τῆς γῆς· καὶ ἐνεφύσησεν εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ πνοὴν ζωῆς, καὶ ἐγένετο ὁ ἄνθρωπος εἰς ψυχὴν ζῶσαν.» Εἶνε ἄρα διτύμβητος ὁ ἄνθρωπος. «Μικρὸς καὶ μέγας, ὡς ἐρρητύρευεν ὁ φιλοσοφικώτατος Ναζιανζηνός, ταπεινὸς καὶ ὑψηλός, θνητὸς καὶ ἀθάνατος, ἐπίγειος καὶ οὐράνιος, ὄρατος καὶ νοούμενος, μέσον μεγέθους καὶ ταπεινότητος.» Ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶνε μόνον σὰρξ, ὡς τὸν θέλει ὁ ὕλισμος. Ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶνε μόνον πνεῦμα ὡς τὸν θέλει θρησκοληψία ἀμβλυωποῦσα καὶ παραπαίουσα. Ὁ ἄνθρωπος εἶνε πνεῦμα καὶ σὰρξ.

Τί νὰ σᾶς εἰπῶ; Ἡ μεγάλη αὕτη ἀλήθεια περὶ τῆς δισυνθέτου φύσεως τοῦ ἀνθρώπου, μοὶ ἐφάνη πάντοτε ὀρθή. Ἄλλ' ὁσάκις ἐνητένισα τὸν ἄνθρωπον ν' ἀναλαμβάνῃ τὰς εὐγενεστέρους πτήσεις καὶ τὸν αὐτὸν ἄνθρωπον νὰ ἐρπῆ ὡς σκώληξ χαμαί· ὁσάκις εἶδα τὸ τέκνον αὐτὸ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς τώρα μὲν ἐγκληματοῦν ὡς τὸ ἀλογώτερον τῶν τετραπόδων, τώρα δὲ σφαγιαζόμενον εἰς τὸν σταυρὸν καὶ τὸ μαρτύριον· ὁσάκις προσέβλεψα πρὸς τὴν κορωνίδα ταύτην τῆς Πλάσεως καὶ τὴν παρετήρησα ὡς τὸ ἀντιπατικώτερον τῶν ὄντων, σήμερον μὲν ἀκτινοβόλοῦσαν ἐκ τῶν πολυτιμοτέρων ἀδελφάντων τῆς Ἐπιστήμης καὶ τῆς Ἀγιότητος, αὔριον, δὲ κοπροκυλιόμενον εἰς τὸν

βόρβορον τοῦ ἀποτροπαιτέρου Ψεύδους καὶ τῆς ἀσελγεστέρης Ἀκρασίας, ὦ, θὰ σᾶς τὸ ἐξομολογηθῶ: ἡ ἀλήθεια αὕτη κατ' ἐκείνας τὰς στιγμὰς ἐπέλαμψεν ἐνώπιόν μου φαινοτέρα!

Κωνστ. Ν. Καλλίνκος

πρωτοπρεσβύτερος τοῦ Οἴκου· Θρόνου.

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Βλέπεις; . . . Μ' ἐπῆρε ὁ ἀνεμος
καὶ μ' ἐβγαλε ἔμπροστά σου·
πάλα τὸ δρόμο σοῦ κοψα
μὲ βογγητό.
Τὸ θάνατο δὲ μούδειξες
μὰ ἔμερα ἐσύ; . . . Στοχάσου.
Μὰ ἐγὼ δὲν ἀραξα ἔστῃ γῆ
καὶ σὲ ζητῶ.

Βλέπεις πῶς εἶμαι; Ἄγρυπνος
τὰ σάβανα μου σέρνω,
ποῦ ἡ νύχτα τὰ θωρεῖ βουβὴ
μ' ἀπελπισιά.

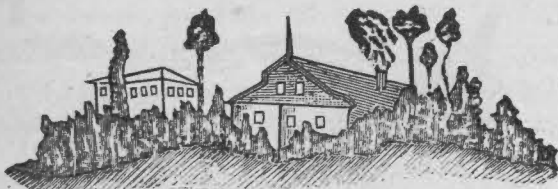
Τρέμεις; Μὲ τὴν κρυάδα μου,
ποῦ ἔστιν ψυχὴ σου φέρνω,
τὴν εὐτυχία δὲ ζητῶ,
τὴ ζεστασιά.

Στὸ μνήμα ποῦ μὲ θάψανε,
ἔστις ῥεμματιάς τὴν ἀκρην,
ἔλα νὰ μ' εὔρης, ἀκαρδη,
μέσ' ἐστὸ βυθὸ

σδυσμένη έλλίδα· έλα παιά
καί σκόρπα ένα δάκρυ,
ναύρω ήσυχία μιὰ νυχτιά,
να κοιμηθώ . .

Στυλ. Γ. Σπεράντοας

Έν Σμύρνη.

RENÉ MAIZEROT

Ο ΓΥΝΑΙΚΟΚΑΥΓΑΣ

Έπιστρέψαμεν εκ Σοκοάς εν τῇ ἀποπνικτικῇ
ναρκώσει θεελλώδους λυκόφωτος. Ὁ οὐρανός ἐ-
φαίνετο καταρρέων ἐπὶ τῶν πλησίον κορυφῶν τῶν
ὄρεων. Πελώρια νέφη αἰθαλώδη, κοκκινωπά, συνε-
σωρεύοντο ἐπ' αὐτοῦ καὶ συνεκρούοντο. Μεγάλαι
ἀστραπαὶ τὸν διεφώτιζον δι' ἀποτόμου πυρίνης ρι-
πῆς. Ἐφαίνετο ὡσεὶ ὀλόκληρος πόλις, μὲ ναοὺς καὶ
μέπαλάτια, ἐπυρπολεῖτο. Ἡ ἀδιάκοπος βροντὴ τοῦ
κερανοῦ μακρόθεν ὑπενθύμιζε τύμπανα κροτοῦντα
ὑποχώρησιν, ἀγγέλλοντα συμφοράς. Κατὰ τόπους
αἱ κλιτύες τῆς Ρούν, μαστιζόμεναι ὑπὸ τῆς βροχῆς
καὶ τῶν ὑστάτων ἀκτίων τοῦ ἡλίου τοῦ ἀγωνι-
ῶντος, ἔλαμπον, ἀπέστλινον, ὡς τὰ πλευρὰ ἱππου
μόλις ξυρισθέντος. Ὁ Ἰάκωβος, ὅστις ἀπὸ τῆς αὐ-
γῆς εἶχε πολιορκήσει τὰς ἀκτὰς καὶ τοὺς κυματο-
θραύστας σαλευόμενος, σαρωνόμενος ὑπὸ μανιωδῶν
κυμάτων ἀπεσύρετο, ἐπαγιοῦτο, καθίστατο θολός
καὶ πελιδνός.

Αἱ χελιδόνες ἐπτεροῦγιζον χαμηλὰ κατὰ μῆκος
τῶν τάφρων.

Ἐγγὺς τοῦ Ζιμπούρ, ὁ ἀμαξηλάτης, πλαταγι-
ζων διαρκῶς τὸ μαστιγίον του, ἐμορμύριζε βραγ-
χὰς ὕβρεις καὶ ἀφοῦ ἐξήρέθισεν ἐπὶ μακρὸν τοὺς
καλπάζοντας μικροὺς ἀχαιμόντας, τοὺς φορτω-
μένους μὲ κώδωνας, τοὺς ἐσταμάτησεν αἰφνης τό-
σον ἀποτόμως, ὥστε τὰ δυστυχῆ ζῶα ὀλίγου δεῖν
ἐπιπτον συγκλονισθέντα.

Ἦρωμένη, δαιμονιώδης, μία συμπλοκὴ μανια-

κῶν γυναικῶν ἀπέφραττε τὸν δρόμον, ἐνέπηγεν ὄνυ-
χας καὶ ὀδόντας εἰς τοὺς βραχιόνας, εἰς τοὺς μη-
ρούς, παρέλυε τὰς ἀπεγνωσμένας προσπαθείας μερι-
κῶν ἀνδρῶν, στιβαρῶν ἐν τούτοις, θελόντων νὰ τὰς
χωρίσουν, νὰ διασπάσουν τὴν ἀλυσόν των, ἀφοῦ με-
τῆλλον διαδοχικῶς παρακλήσεις, νουθεσίας, ἀ-
πειλάς, κτυπήματα.

Γραταί, ἐρρυτιδωμένοι, ἔκστηθοι, ὀστεώδεις,
τραγικαί, ὡς λύκαιναι ἐν χειμῶνι, ἠλιοκχυμέ-
ναι, μὲ κακουργίαν εἰς τὰ μάτια, καὶ νέαι μὲ μι-
κροὺς γυμνοὺς καὶ εὐσταλεῖς βραχιόνας, μὲ κόμας
σχεδὸν κυανᾶς, πυκνὰς καὶ λεπτότριχας, μὲ τρά-
χηλον περιτυλιγμένον δι' ἐνὸς ράκου, θρασεῖται, ἀ-
γριωπαί, φαινόμεναι ὡς νὰ ἐφώρμησαν ἐξ ἀγνώστων
χωρῶν, ὅπου κατηλιζόντο νομάδων καρβάνια. Ἦ-
σαν ψαροπούλες, αἱ ὁποῖαι ἀναμένουν τὴν ἐπάνοδον
τῶν ἀλιευτικῶν λέμβων καὶ ἀμέσως φορτονομεναι
τρέχουν πρὸς τὴν πόλιν μὲ τὴν ὁμοιόμορφον μονό-
τονον καὶ ὀξεῖαν φωνὴν ἀφρέσκη σαρδέλλα!

Ἡ δριμεια ἀποφορὰ τῶν ρακῶν των καὶ ἡ εὐρω-
τίατις τοῦ σώματός των συνεχέοντο μὲ τὴν ἐνοχλη-
τικὴν ὀσμὴν φυκῶν τὴν ἀποπνευμένην ἐκ τῆς ἀμ-
πώτιδος.

— Ἐ! ἐδῶ θὰ μείνωμε τώρα ἕως αὔριον; Τράβα
λοιπὸν, βλάκα, ἐφώναζεν ὁ σύζυγός μου

Ὁ ἀμαξηλάτης ἔμεινεν ἀκίνητος μὲ τὰ χέρια
κολλημένα εἰς τὰ ἦνια, μὲ λαϊμόν τεταμένον.

— Θὰ τραβήξῃς ἢ ἔχι;

Χωρὶς νὰ στραφῇ καὶ πνευστιῶν, ὁ Βάσκος ἀ-
νεφώνησε·

— Γιὰ σῆκω νὰ ἰδῆς, ἀφεντικό, ὁ καυγᾶς ἀγρι-
όνει.

Περίεργος νὰ ἰδῶ κι' ἐγὼ τί τοῦ ἔκαμνε ἵτόσον
ζωηρὰν ἐντύπωσιν, ἀνέβην ἐπάνω εἰς τὰ προσκέ-
φλα τῆς ἀμάξης καὶ ἐστηρίχθην εἰς τὸ ἐδῶλιόν του.
Ὁ Ἰάκωβος μὲ ἐμιμήθη.

Ἐν μέσῳ τοῦ δρόμου, ἐνῶ φιλόφρονες αἱ ἄλλαι
γυναῖκες τοῦ προαστείου ἀπετέλουν μὲ τὰ σώματά
των τεῖχος προστατευτικόν, μία ρούσσα καὶ μία
μελαχροινὴ, σχεδὸν ὁμήλικες, νόστιμαι καὶ αἱ δύο,
ἐμάλωναν, ἀλληλοπροκαλούμεναι, ἀλληλαπειλού-
μεναι, ἀλληλοὑβρίζόμεναι μὲ φωνὴν καὶ μὲ νεύματα.

Αἱ λέξεις τὰς ὁποίας ἐξεστόμιζαν τεθραυσμένας
καὶ ψυχορραγούσας μὲ χεῖλην συσπώμενα, χωρὶς ἀ-
νακπονήν, ἀντήχουν ὡς σίδηρος σφηρηλατούμενος,

συγκρουόμενος καὶ τριβόμενος ἐπὶ γρανίτου ἀκρα-
δάντου. Ἐνεῖχόν τι τὸ μυστηριῶδες καὶ ἀποτρό-
παιον. Ἀπέπνεον, ἐκάλουν τὸν θάνατον.

Ἀπὸ κairoῦ εἰς κairoῦ ἡ ὕψηλὴ ρούσσα ἀνεκάμ-
πτετο ἐνστάσει περιφρονητικῇ, ὕψωνε τοὺς ὤμους,
ἀνεσκίρτα ὡς διὰ νὰ χορεύσῃ, ἐξήμει ἐν βορβορώ-
δες κύμα μὲ γέλωτα σαρδῶνιον, ἀλαζόνα, παρατε-
ταμένον, ὡς ἡ φωνὴ τοῦ πετεινοῦ εἰς τὰ χαράγ-
ματὰ. Ἡ ἄλλη ἔβλεπε κόκκινα, ἐξώρμα μὲ ἐν πῆ-
δημα μὲ τὰς χεῖρας ὕψωμένας, καὶ, ἐπιτηδείως εὐ-
στροφος, ἀπρόσιτος, ἡ ρούσα διεξέφευγε μ' ἐν πλά-
γιον πῆδημα, φροντίζουσα νὰ ἐξερεθίσῃ νὰ ἐξαγρι-
ώσῃ μόνον τὴν ἀντίπαλον, ὡς ὁ ταυρομάχος κατα-
πονεῖ τὸν ταῦρον μὲ ἀπάτην καὶ τὸν φέρει βραδέω
καὶ ἀσφαλῶς εἰς τὴν αἰχμὴν τοῦ ξίφους.

Ἐν τούτοις ἐφαίνετο ὅτι εἶχον ἤδη συμπλακῆ
καὶ συγκυλισθῆ εἰς τὴν κόριν διότι τὰ φουστὰ-
νια των ἦσαν κατακουρελιασμένα, τὰ γόνατά τω
καὶ οἱ ἀγκῶνες των ἤμασσον καὶ τὸ ἐν ὠτίον τῆς
κοντῆς μελαχροινῆς ἐκρέμετο μισοσχισμένον ὑπὸ
κτανῶς προδοτικῆς δαγκάματος.

Ἀπετροπιάστην, ἀηδίασα καὶ ἐξώρμισα τὸν
Ἰάκωβον νὰ ἐνισχύσῃ τοὺς ψαράδες νὰ σταμα-
τήσουν τὴν φρικώδη αὐτὴν φιλονεικίαν, ἀλλ' ὁ ἀ-
μαξᾶς τοῦ ἐφώναξε:

— Γιὰ τὸ Θεὸ, ἀφέντη, μὴ ἀνακατωθῆς γιατί
θὰ πέσουν ἐπάνω σου . . . Ἐρωτοδουλειὰς εἶνε
στὴ μέση, δὲν δέχονται ξένους νὰ τοὺς δικάσουν.

— Μὰ δὲν ὑπάρχουν χωροφύλακες ἐδῶ;

— Μπα! Νὰ χαλάσουν αὐτοὶ τὸ τραπέζι γιὰ
δύο παληοκορακάξες!

— Ἐ! γύρισε πίσω νὰ φύγωμεν λοιπὸν. Δὲν
μποροῦμε νὰ βλέπωμε.

— Ὅχι ὅπου κι' ἂν εἶνε θὰ τελειώσῃ ὁ καυγᾶς.
Κι' ἔπειτα ἔρχεται βορρὴ καὶ θέλωμε δύο ὥραις νὰ
φθάσουμε. Κάθησενὰ κάνουμε γοῦστο, ἀφεντικό.
Μὰ πρέπει νὰ καταλαβαίνῃς τὴ γλώσσα. Ἡ με-
λαχροινὴ εἶνε παντρεμένη, ἔχει πάρει ἕναν πιλότο,
ἔχουνε κι' ἕνα παιδάκι καὶ ζούσανε καλά. Ἡ ρούσσα
ἡ γειτόνισσά της τὰ φτειασε μὲ τὸν ἄντρα της καὶ
γι' αὐτὸ μαλώνουσε. Καὶ ἡ μελαχροινὴ λέει τὴ ρούσσα
κλέφτρα, ἀτιμῆ, τῆς λέει πῶς θὰ τῆς πῆθῃ τὸ αἷμα,
πῶς θὰ τὴν κήψῃ σὲν χριστουγεννιάτικη λαμπάδα,
πῶς θὰ τὴν πῆξῃ μὲ τὰ μαλλιά της, πῶς θὰ τῆς

φάῃ τὰ χεῖλια της, καὶ θὰ τὰ φτύσῃ στὰ μούτρα
της γιὰ νὰ φαρμακευθῇ καὶ ἡ ρούσσα τὴν κοροῖ-
δεύει . . . Νὰ, τώρα πιαστήκανε γιὰ καλά.

Ἦκουον ἐγὼ, καταττραγμένη μὲ τὰ μάτια καρ-
φωμένῃ εἰς τὰς δύο ἀντιπάλους τὰς ἀγκαλιασμένας
λυσσώδως. Ἐνδομύχως νύχόμεν διακαῶς ὅπως ἡ
ἐν Γολγοθᾶ ἀδελφὴ μου ἡ μελαχροινὴ καθὼς ἐγὼ,
ἐρωτευμένη ὡς ἐγὼ, προδοθεῖσα ὡς ἐγὼ, καταβάλλῃ
τιμωρῆσῃ, παραμορφώσῃ διὰ παντός τὴν αὐθάδη
σαγηνεύτριαν, τὴν κλέπτριαν τῆς εὐτυχίας της. Θὰ
μάθω, ἔλεγα κατ' ἐμαυτὴν, ποῦ κατοικεῖ καὶ θὰ
ὑπάγω νὰ τὴν περιποιηθῶ, νὰ τὴν παρηγορήσω,
ἕως ὅτου θεραπευθῇ. Καὶ τὰ νύχια μου ἐβυθίζοντο
εἰς τὸ ἐλαϊῶδες ὕφασμα τοῦ ἐδῶλιου, ἡ καρδία
μου ἐστάθη ἐναγώνιος.

Ἡ ρούσσα, μὲ ἐν ἄτιμον πεδίκλωμα, ἀπηλλάγη
τῆς ἐχθρᾶς της καὶ τὴν ἀνέτρεψεν ἀνάσκελα. Μὲ
μοχθηρίαν κατεπλάκωνε τὸ στῆθος της μὲ τὰ δύο
γόνατά της, τῆς αὐλάκωνε τὸ πρόσωπον μὲ ἀμυ-
χῆς μὲ ἀγρίαν μέθην.

Πλὴν, ἀνεπισθῆτως περιφρονοῦσα τοὺς πόνους,
σφιγγουσα τοὺς ὀδόντας διὰ νὰ μὴ κραυγᾶσῃ, ἡ
κοντὴ εἶχεν ἀπαλλάξει τὸ δεξιὸν της χεῖρι, εἶχεν
ὑπὸ εὐρεῖ τὸ φουστάνι της τὸ ὄξυ ψαράδικον μαχαίρι
της, καὶ ἀποτόμως, τὸ ἐφότευσε ὀλόκληρον μέχρι
λαβῆς εἰς τὴν κοιλίαν τῆς ἐχθρᾶς της.

Αὐτὴ ἐβρυχήθη ἐκ τοῦ πόνου, ἀνετινάχθη σύσ-
σωμος, ἔπληξε τὸν αἶρα μὲ τὰ συνεσπασμένα δά-
κτυλά της καὶ ἐσωριάθη παραπλεύρως τῆς ἄλλης
εἰς τέλμα αἵματος.

Χωρὶς νὰ θέλω λαβοῦσα τὴν θέσιν τῆς τιμω-
ροῦ, ζηλεύσασα τὴν χαρὰν της ὅτι ἐξεδικήθη ἐπὶ
τέλους ἐξολοθρεύσασα τὸ κακοποιὸν κτήνος τῆς ἀ-
κολασίας, ἀνεφώνησε:

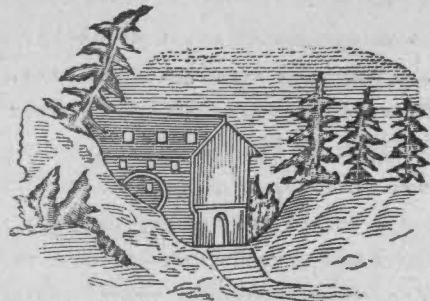
— Ἄ! Ἐτσι! . . .

Ὁ Ἰάκωβος, ἐγίνε κάτωχρος καὶ μοῦ ἔσφιξε τὴν
πυγμὴν ψιθυρίζων:

— Ἐτρελλάθηκες;

Ἄνδρες καὶ γυναῖκες ἐτράπησαν εἰς φυγὴν, πε-
ρίτρομοι, ὡς σμῆνος κοράκων . . .

ΒΡΑΧΕΙΑΙ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

ἀπόσπασμα ἀνεκδότου φιλολογικῆς μελέτης
ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ Placido Bianco
(Συνέχεια ἐκ προηγ. φύλλον)

Νῦν θὰ ἐπιθεωρήσωμεν ταχέως τὰς Ἑλληνίδας διαλέκτους δεικνύοντες ἐκάστης αὐτῶν τὴν γεωγραφικὴν θέσιν, ἵνα ἀναθεωρήσωμεν κατόπιν αὐτάς ἐν τῇ πραγματικῇ σπουδαιότητι, ἣν αὐταὶ ἔσχον ἐν τῇ φιλολογικῇ τοῦ ἔθνους ζῳῇ.

Ἰωνικαὶ διάλεκτοι. Αἱ Ἰωνικαὶ διάλεκτοι ἦσαν ἐν τῇ ἀρχαιότητι μᾶλλον ἐπεκτεταμέναι ἐν τῇ χερσονήσῳ Ἑλλάδι ἢ ὅσον κατόπιν μετὰ τὴν κατάληψιν τῆς Πελοποννήσου ὑπὸ τῶν Δωριέων, ἐπειδὴ φαίνεται ὅτι μέρος ταύτης κατεκτήθη πρότερον ἐκ πληθυσμῶν Ἰωνικῶν. Ἀλλ' ἀφ' οὗ οὗτοι ἐξειδιώθησαν ἐκείθεν, δὲν ἔμειναν ἐν τῇ χερσονήσῳ Ἰωνικαὶ διάλεκτοι εἰ μὴ μόνον ἐν τῇ Ἀττικῇ, ἐν τῇ πλησίον κειμένη νήσῳ Εὐβοίᾳ καὶ ἐν τισὶ τῶν Κυκλάδων καὶ Σποράδων νήσων. Αἱ διάλεκτοι αὗται τούναντίον τότε διεσπάρησαν ἐκτὸς τῆς κυρίως Ἑλλάδος εἰς τὰς πολλὰς ἀποικίας τὰς ὁποίας οἱ Ἴωνες ἵδρυσαν ἐν ταῖς νήσοις τοῦ Αἰγαίου πελάγους καὶ εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς μικρᾶς Ἀσίας. Ἐκεῖ πρὸ πάντων ἤμασεν ἡ Ἰωνικὴ φυλὴ κατὰ λόγον βιομηχανίας, ἐμπορίου καὶ ἐκ τάκτου πνευματικῆς ἐνεργείας τόσον ἐν τῇ ποιήσει ὅσον καὶ ἐν ταῖς ἐπιστήμασι καὶ ἐκεῖ ὑπῆρξεν ἡ ἀληθὴς ἕδρα τοῦ Ἰωνισμοῦ, ἐπειδὴ ἡ Ἰωνικὴ διάλεκτος ἐν τῇ Ἀττικῇ καθὼς καὶ ἐν ταῖς Κυκλάσι (Θάσῳ, Νάξῳ) καὶ

τῇ Εὐβοίᾳ (Χαλκίδι, Ἐρετρείᾳ) ἔσχε ταχέως ἰδιαιτέραν ἀνάπτυξιν, ἥτις διεχώρισεν αὐτὴν ἐκ τῶν Ἰωνικῶν διαλέκτων τῆς Ἀσίας, οὕτως ὥστε οἱ ἀρχαῖοι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὴν Ἀττικὴν διάλεκτον ὡς διάφορον τῆς Ἰωνικῆς ἐθεώρουν. Οὐκ ὀλίγοι δὲ ἦσαν αἱ ἑμιλούμεναι διάλεκτοι ἐν τῇ Ἰωνικῇ δωδεκαρχίᾳ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ὃ δὲ Ἡρόδοτος διακρίνει ρητῶς τέσσαρας τρόπους. Οὗτος λέγει ὅτι οἱ κάτοικοι τῆς Μιλήτου, τῆς Μυσῶντος καὶ Πριήνης, πόλεων εὐρισκομένων ἐπὶ τῶν ὄριων ἢ ἐν τῇ γῆ τῶν Καρῶν, ὠμίλουν διαφόρως ἢ οἱ κάτοικοι τῶν ἐν τῇ Λυδίᾳ πόλεων, οἵα Ἐφεσος, Κολοφῶν, Λέβεδος, Κλαζομεναί, Φώκαια καὶ ὅτι διαφόρως ἀκόμη ὠμίλουν οἱ κάτοικοι τῆς Χίου καὶ τῶν Ἐρυθρῶν ἐξ ἑνὸς καὶ οἱ τῆς Σάμου ἐξ ἄλλου.

Ὁ ἱστορικὸς ὀρθῶς ἐξαιρεῖ, πῶς τοιαῦται ποικιλίαι ἐξηρτῶντο ἐκ τῆς ἐπιρροῆς, ἣν ἐξήσκουν συνεχῶς ἐπὶ τῶν ἑλληνικῶν πόλεων οἱ πλησίον ξένοι πληθυσμοί. Ἡμεῖς δὲν γνωρίζομεν τὴν γλῶσσαν τῶν Καρῶν, καὶ τῶν Λυδῶν, ἀλλ' ἐκ τοῦ ὀλίγου ἐκείνου, ὅπερ οἱ ἀρχαῖοι εἶπον καὶ ἐκ τῶν ὀλίγων εὐρεθεισῶν ἐπιγραφῶν δυνάμεθα νὰ θεωρήσωμεν ὅτι ἀμφότεραι αἱ γλῶσσαι ὑπῆρξαν τῆς ἀριανικῆς φυλῆς καίτοι: εἰς ἀμφοτέρας εἰσέδυσαν ἄφθονα σημετικά στοιχεῖα. Αὕτη ἡ συγγένεια τῶν περὶ τῶν λαῶν καθίστη εὐκολωτέραν καὶ ταχύτεραν τὴν ἐπιρροὴν τῆς γλώσσης αὐτῶν ἐπὶ τῶν διαλέκτων Ἰωνικῶν ἀποικιῶν.

Δωρικαὶ διάλεκτοι. Οἱ Δωριεῖς διῆλθον, ὡς εἶδομεν, ἐκ τῶν κεντρικῶν τῆς Ἑλλάδος χωρῶν εἰς τὴν Πελοπόννησον κατὰ τὸν ἐνδέκατον Π. Χ. αἰῶνα καὶ κατέλαβον τὸ μείζον αὐτῆς μέρος. Δι' οὗ εἰς τὰ νότια καὶ ἀνατολικά αὐτῆς ὠμίλουντο Δωρικαὶ διάλεκτοι, προσέτι δὲ καὶ πέραν τοῦ Ἰσθμοῦ τῆς Κορίνθου μέχρι τῶν Μεγάρων. Ἡ Ἀρκαδία καὶ ἡ Ἠλις μόναι διετήρησαν σὺν τοῖς ἀρχικοῖς πληθυσμοῖς τὰς ἀρχαίας διαλέκτους. Μετὰ τῶν ὑπὸ τῶν Δωριέων ἵδρυθεισῶν ἀποικιῶν καὶ ἡ διάλεκτος αὐ-

τῶν ἐξῆλθε τῶν ὄριων τῆς κυρίως Ἑλλάδος καὶ κατέλαβεν οὕτω τὰς νοτιωτέρας νήσους τῶν Σποράδων καὶ Κυκλάδων, σχεδὸν ὅλην τὴν μεγάλην νήσον Κρήτην, τὴν Ρόδον καὶ τὴν Κνίδον, τὴν Ἀλικαρνασσὸν καὶ τὰς λοιπὰς πόλεις τῆς Δωρικῆς ἐξαπόλλεως τὰς ἐπὶ τῶν νοτιῶν ἀκτῶν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Πρὸς δυσμὰς ταύτης ἐξηπλώθη ὡσαύτως ἐν τῇ μεγάλῃ Ἑλλάδι καὶ ἐν οὐχὶ ὀλίγαις τῆς Σικελίας πόλεσι μετὰ τῶν εἰς Ἡράκλειαν καὶ Τάραντα ἀποικιῶν. Ἐν τῇ κεντρῴᾳ Ἑλλάδι, ὅθεν οἱ Δωριεῖς ἐκινήθησαν νὰ καταλάβωσι τὴν Πελοπόννησον, εἶνε πιθανὸν ὅτι διέμειναν οὐχὶ ὀλίγοι μερίδες τοιαύτης φυλῆς καὶ ὅτι διὰ τοῦτο εἰς τινὰ χωρία τῆς Δωρίδος καὶ τῆς Φωκίδος καὶ κυρίως περὶ τὸν Παρνασσόν, καθὼς ρητῶς λέγει ὁ Στράβων, ὠμίλουντο ἐπὶ πολὺν χρόνον ἀκόμη Δωρικαὶ διάλεκτοι. Λίαν εὐάριθμοι ὅμως καὶ μικρᾶς ἀναπτύξεως καὶ σπουδαιότητος ὄντες οἱ ἀρχαῖοι οὗτοι Δωρικοὶ πληθυσμοὶ μετέβαλλον λίαν ταχέως τὴν ἰδίαν αὐτῶν διάλεκτον ἀποκαθιστῶντες αὐτὴν μᾶλλον ἢ ἦτον ὁμοίαν πρὸς τὰς Αἰολικὰς διαλέκτους τῶν πλησίον πεδιάδων καὶ πόλεων οὕτως, ὥστε ἠριθμήθησαν, ὡς ἀκριβῶς λέγει ὁ Στράβων, μετὰ τῶν Αἰολικῶν διαλέκτων.

(Ἀπολοῦθεϊ)

Placido Bianco

Ἡ ΨΥΧΟΡΡΑΓΟΥΣΑ ΜΟΥΣΑ ΜΟΥ

Ἦνείε τὰ λοιπὰ ἢ Μοῦσά μου ἢ ἀσθενής,
Μαλάκουνσιν τοῦ ἐγκεφάλου τῆς παθοῦσα
Καὶ θνήσκει μετ' ὀλίγον ἄσημος καὶ ἀφανής
Τῆς στυχουργίας μου ἀπαλλαγὴν ποθοῦσα.

Κ' ἐνῶ ἐν ἀγωνίᾳ κείται καὶ παραληρεῖ
Καὶ διαρκῶς γογγύζουσα πυρέσσει, φλέγει,
Μὴ οὐκ τοῦ βλέμμα ἀσκαρδαμυκτεῖ μὴ θεωρεῖ
Καὶ μὲ φωνὴν τρομώδη τὰ ἐξῆς μοι λέγει:

«Φεύγω! σ' ἀφίνω, βλάκα, μὲ βαλάντιον κενόν,
Μὴ χάτινον στόμα, μὲ ἐλπίδες δὲ ὀλίγες,
Ἐγὼ ἀνέρχομαι ταχεῖα πρὸς τὸν οὐρανόν
Καὶ σὺ ἰδῶ' εἰς τὴ γῆ θὰ χάφτης πάντα μυίγαις.

«Εἰς τὸ χαρτί, ποῦ ἔχεις γράψει στίχους μὲ παλιμούς,
Ὁ παντοπώλης τῆς σαρδέλλαις θὰ τυλίξῃ
Καὶ ὄλους σου τοὺς πόνους καὶ τοὺς πόθους, τοὺς
[καθμούς
Μέσα εἰς τὴν ἀλμὴ τῆς βαρέλας θὰ τοὺς πνίξῃ

«Ὅστις θνητὸς Μοῦσαν θελήσῃ ν' ἀγαπήσῃ,
Δὲν θὰ ἰδῆ' εἰς τὴν τσίπη του οὔτε ψιλὸν παρᾶ,
Θὰ παίξῃ αἰωνίως ἢ κοιλιά του ταμπούρα
Καὶ εἰς τὸ τέλος ἀπ' τὴν πείνα θὰ φοφήσῃ.»

Αὐτὰ, ὦ ποιηταί, μοι εἶπεν ἡ κκεκντρεχῆς
Κ' εὐθὺς ἀπέπη ἀπ' ἐμπρὸς μου ἡ Κυρία
Καὶ ἔμεινα ριγῶν, ἀπένταρος ὁ δυστυχῆς
Ψυχρολουσμένος μέσα εἰς τοῦ λουτροῦ τὰ κρύα

Χῆρος τῆς Μούσης τώρα μάτην κλαίω καὶ θρηνῶ
«Ὅχι αὐτὴν οὔτε τὰ μαγικά τῆς κάλλη
Θλίβομαι μόνον καὶ μετανοῶν πικρῶς... πονῶ
Καὶ κλαίω ἀληθῶς τὸ ἰδικόν μου χάλι.

Ἀχιλλεὺς Ταβουλάρης

ΒΙΡΓΙΝΙΑΣ Π. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΟΥ

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΝΟΣ ΣΥΖΥΓΙΟΥ

«Ἀδυναμία! τὸ δρομὸν σου
εἶται γυνή! —»

Εἰς Πρίγκηπον ἔφθασα μετὰ δύο ὥρας. Μία ἄμαξα μὲ ἔφερον εἰς τὴν ἐξοχικὴν οἰκίαν τῆς θείας μου, δὲν δύναμαι δὲ νὰ σᾶς περιγράψω τὴν συγκίνησίν μου, καθ' ἣν στιγμὴν ἤπλουν τὴν χεῖρα δ' ἑμὲ κρούσω. Ἡ χεῖρ μου ἔτρεμεν. Ἐσχοτοδινίων

καί, σās βεβαιώ, δέν είχαν τήν κεφαλήν σώαν...
Υπηρετής ανέψε τήν θύραν. Έθετον τήν χείρα
ἐπί τῆς καρδίας μου καί δέν ἐτόλμων νά ἐρωτήσω.

Ἡ καρδιά ἐπτεροκόπει τὰ στήθη μου. Έτρε-
μον μὴ ἀκούσω ἀπαισίαν τινά εἶδῃσιν, ἦτις θά
μ' ἐκεραύνου.

Ἐπί τέλους ἐδέσποσα τῆς συγκινήσεώς μου
καί εἰσήλθον ἐρωτῶν περὶ τῆς... κυρίας Έλλης Γ.

— Εἶναι ἐπάνω, κύριε, ἀκόμη δέν ἐξῆλθε τοῦ
θαλάμου τῆς ἡ κυρία . . .

— Εἰς τὴν ὑγείαν τῆς εἶναι καλά; Τοιαύτη
ἦτο ἡ ἐρώτησις, ἦτις ἐπέτα ἐπὶ τῶν χειλέων μου,
πλὴν ἡ ἀνυπομονσία νά τὴν ἴδω καί κρῖνω ὁ
ἴδιος περὶ τούτου μὲ ἔκαμε νά συγκρατήσω αὐτήν.
Ἄρμησα ἐπὶ τῆς κλιμακῶς διασκελιζῶν τὰς βα-
θμιδὰς ἀνά τρεῖς καί κράζων:

— Έλλη, Έλλη, ποῦ εἶσαι; Εἶμαι ἐγώ, ὁ
Φιλήμων . . .

Δύο θύραι ἀνεψήσαν συγχρόνως. Έκ τῆς μιᾶς
προῦβαλλεν ἡ θεία Έλεωνόρα μὲ τὰ πρῶινά τῆς,
ἐκ τῆς ἄλλης μία λευκὴ μορφὴ, ἄχρους, ἐξαλλος.
Ἐμφαλοῦς δέν ἔσχον ἡ δι' ἐκείνην. Ἦτο ἡ Έλλη
μου! . . . Ἄρμησα μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας πρὸς
αὐτήν καί τὴν ἐδέχθην κλονιζομένην ὑπὸ τῆς χα-
ρᾶς, τῆς ἐκπλήξεως, τῆς συγκινήσεως. Συνεσπει-
ρώθη ἀπελπισμένως εἰς τοὺς κόλπους μου, εἰς τὸ
τρυφερόν τῆς ἄσυλον, ὡς ἔλεγεν ἄλλοτε, ἡ κεφαλὴ
τῆς παρέλυσεν ἐπὶ τοῦ ὤμου μου καί ἀφίνουσα
πεπνιγμένον στεναγμὸν ἀφέθη· ὅτε δὲ ἤνοιξα τοὺς
βραχίονας ἡ Έλλη κατέρρευσε ἐπὶ τοῦ δαπέδου,
ὡς μάζα ἄψυχος. Εἶχε λιποθυμήσει.

Ἄφῃκα κρυγὴν πόνου, ὡς πρὸ ἀνεπανορθώτου
συμπορᾶς, καί ὤρμησα καί τὴν ἀνήγειρον ὡς παι-
δίον καί θλίβων αὐτήν ἐπὶ τοῦ στήθους μου ἐθρή-
νον νομίζων ὅτι τὴν ἐφόνευσα!

Ἡ θεία Έλεωνόρα ἔσπευσε εἰς βοήθειάν μου
καί τὴν μετεφέραμεν εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς, ἐπὶ
τῆς ἄρτι ἐγκαταλειφθείσης κλίνης τῆς. Έκραύ-
γαζον μεγαλεφώνως νά φέρωσιν ἰατρὸν προῦξενε
οἶκτον ἡ ὀδύνη μου. Οἱ ὑπηρεταὶ μ' ἐξελάμβανον
διὰ τρελλόν· ἔτρεχον ἄνω κάτω, ἀπολέταντες τὴν
πιξίδα, παρελογισμένοι, ἀγνοοῦντες τί νά πρωτο-
κάνωσιν· οἱ μὲν ἔτρεχον εἰς εὐρεσιν ἰατροῦ, οἱ δὲ
ἐκόμιζον ὕδωρ, ὄξος, ὅτι ἡ θεία ἐζήτει, ὅτι ἐγώ
ἀπῆτούν. Ἡ θεία ἔτριβε μὲ ὄξος ἀρωματικὸν τοὺς
κροτάφους τῆς· ἡ θαλαμηπόλος ἔτριβε τὰς χεῖρας

τῆς, ἐγὼ δὲ βλέπων αὐτὴν πελιδνὴν καί παγω-
μένην ὠλόλυζον ὡς τρελλός· τῇ ἐκτύπων τὰς χεί-
ρας, ἔθετον τὰ χεῖλη ἐπὶ τῶν ὠχρῶν χειλέων τῆς
καί τῇ ἐφύσων πνοήν, ἐνῶ τὰ δάκρυά μου στά-
γδην ἐπιπτον καί ἔβρεχον τὸ λευκὸν καί ἄχρουν
πρόσωπόν τῆς.

— Μὴ φοβείσαι, υἱέ μου, ἔλεγεν ἡ θεία, δέν εἶ-
ναι τίποτε σοβαρόν. . . ἰδοὺ ὅτι συνέρχεται. . .

— Νά μὴ φοβοῦμαι! . . . ἐφώνησα, ἀλλὰ δέν βλέ-
πατε ὅτι δέν σαλεύει; Εἶναι νεκρά, νεκρά! . . . ἐγὼ
τὴν ἐφόνευσα παρουσιασθῆς αἰφνηδῶς ἐμπρὸς
τῆς! . . .

Καί ριπτόμενος ἐκτὸς τοῦ δωματίου ἐφώνουν ἔ-
ξαλλος:

— Ένα ἰατρόν, λοιπόν, ἕνα ἰατρόν . . . εἰσθε
τόσον ἀναίσθητοι . . . ἕνα ἰατρόν. . . λυπηθῆτε! . . .

Καί ἐπιστρέφων ἀθύρις πλησίον τῆς τὴν περιε-
πτυσσόμην γοερῶς, τὴν ἐφίλουζ ζητῶν νά τὴν
θερμάνω μὲ τὰ φιλήματα μου καί κράζων αὐτὴν
ὀνομαστί . . .

— Έλλη, σύνελθε, Έλλη μου, ὀμίλησέ με,
Έλλη, θά με κάμης ν' ἀποθάνω. Ἄχ, Έλλη σύν-
ελθε, σύνελθε, σύνελθε! . . . Καί τῇ ἔχουνον ψυ-
χρὸν ὕδωρ εἰς τὸ πρόσωπον ἐνῶ ἡ θεία Έλεωνόρα
ἔλεγε καθ' ὅσον περιποιεῖτο τὴν σύζυγόν μου:

— Δέν γνωρίζω τί εἶχε τώρα ὀλίγας ἡμέρας . . .

Νομίζω ὅτι σαλεύει. . . ζωογονεῖται, Κύριε καὶ Θεέ
μου, βοήθησέ τὴν . . . Ναι, δέν γνωρίζω τί εἶχε . . .

Ἡ διάθεσις τῆς μετεβλήθη αἰφνηδῶς. Παρεπο-
νεῖτο ὅτι ἔπασχε καί ἐκλείετο εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς
ἐπιμόνως. Δέν ἐζήρχετο, δέν ἐδέχετο, ἔγεινε ἄλλη.
Ἡθέλησα νά προσκαλέσω τὸν ἰατρόν. . .

— Εἶχετε ἄδικον, ἐφώνουν σκαιῶς, τρίζων τοὺς
ὀδόντας, σās τὴν ἐνεπιστεύθην, θεία. . . ὠφείλατε
νά μοὶ τηλεγραφῆσετε. . . Ἄχ, ἂν ἡ Έλλη ἀ-
πέθανε δέν θά ἐπιζήσω. . . Οὐαί! δέν κινεῖται. . .
Ἰδέ τὴν, ἀπέθανε! . . .

Ὁ καθαρὸς ἀήρ, αἱ ἐπιτρίψεις, τὰ ὄξεια καί ἡ
ἀμμωνία ἐπέφερον τὸ ποθητὸν ἀποτέλεσμα. Ἡ λι-
πόθυμος συνῆλθεν, ἔρριψεν ἐν βλέμμα ἀρρήτου πόνου
ἐπ' ἐμοῦ καί ἐπανεπέσειν εἰς τὴν ἀναίσθησίαν τῆς.

Ἐτύχως δέν ὑπῆρξε μακρά, καί ἐνῶ συνήρ-
χετο διὰ δευτέραν φορὰν δύο Ἄσκληπιάδαι ἐ-
νέσκηπτον ἐντὸς τοῦ θαλάμου νομίζοντες ὅτι σπου-
δαία περιπλοκὴ τοὺς ἐκάλει.

(Ἄκολουθεῖ)

ΒΙΡΓΙΝΙΑ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑΔΟΥ

Η ΤΕΧΝΗ ΚΑΙ Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Ἡ πολιτικὴ πολὺ ἐπιδρᾷ ἐπὶ τῆς τέχνης ἢ μᾶλ-
λον ἡ ἐκτίμησις τοῦ δημοσίου ἐπὶ τῶν τεχνουργη-
μάτων ἢ τῶν καλλιτεχνῶν πολὺ ἐπηρεάζεται ἐκ
τῆς προελεύσεως, ἰδίᾳ παρὰ τοῖς Γάλλοις.
Οὕτω μετὰ τὸν Γαλλογερμανικὸν πόλεμον ἐπὶ τρια-
κονταετίαν ὄλην σχεδὸν οὐδεὶς Γαλλικὸς θιάσος
ἠθέλησε νά μεταβῇ εἰς Γερμανίαν καί τ' ἀνάπλιν.
Ἄφ' ὅτου ὅμως ἐν Γαλλίᾳ νέον πολιτικὸν κόμμα
ἀνεφάνη καί ἡ μῆνις ἐλησμονήθη ὀλίγον, ἡ Γερ-
μανία ἠδυνήθη νά λάβῃ μὲγα μέρος εἰς τὴν ἐκθε-
σιν τῶν Παρισίων τοῦ 1900 καί θιάσος Γερ-
μανικὸς, ὁ τῆς Agnès Sorma, ὅστις καί τὴν πό-
λιν μας πρὸ διετίας ἐπεσκέφθη, ἔδωσε παραστά-
σεις ἐν Παρισίοις· ἐκτοτε πολλὰ Γαλλικὰ περιο-
δεῖται καλλιτεχνῶν τὸ αὐτὸ ἔπραξαν εἰς τὰ θέ-
ατρα τῆς Γερμανίας. Ἄν Γαλλικὸς θιάσος Μελο-
δράματος δέν ἐκαρπώθη πολλὰ ἐν Βερολίνῳ, ἡ Sa-
rah Bernhardt ὅμως ἐτοιμάζεται νά ἐπισκεφθῇ
καί πάλιν τὴν χώραν τοῦ Ρήνου μείνασα λίαν νύ-
χαριστημένη ἐκ τῆς πρώτης περιουσίας, τὸ ἔργον
τοῦ μουσουργοῦ τῆς Γαλλίας Charpentier Louise
μεγάλως ἐπέτυχεν ἐν Γερμανίᾳ. Τὸ αὐτὸ δὲ ἔγινε
καί διὰ τὸν δαμιόνιον Βάγνερ. Ὁ Tauhauser
πρῆστάθη μὲν ἐν Παρισίοις πρὸ τοῦ Γαλλογερμα-
νικοῦ, ἀλλὰ τὸ κοινὸν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἐθεώρησε
τὴν μουσικὴν τοῦ Βάγνερ ὡς μουσικὴν τοῦ μέλ-
λοντος καί ἐφάνη λίαν ψυχρὸν. Μετὰ δὲ τὸ 1870,
ὅτε ὁ Βάγνερ ἦκιστα εὐμενῆς ἐφάνη πρὸς τὸ Γαλ-
λικὸν ἔθνος, ἐπὶ εἰκοσαετίαν ὄλην ἀπεκλείσθη τῶν
Γαλλικῶν θεάτρων καί μόνον εἰς τὰς ἀπογευμα-
τινὰς κλασσικὰς συναυλίας τοῦ Lamoureux καί
τοῦ Colonne ἐδίδοντο ἀσπασμάτα τῶν ἔργων
του. Μόνον τῷ 1891 ἐδόθη, πολὺ μετὰ τὸν θά-
νατον τοῦ δαμιονίου συγγραφῆς του, ὁ Lohengrin
ἐν Παρισίοις ἀφοῦ πρῶτον δέν κατωρθώθη πρὸ τε-

τραετίας νά παρασταθῇ εἰς δευτερεῖον θέατρον
τῆς αὐτῆς πόλεως, ὡς ἐκ τῶν διαδηλώσεων.

Ἐκτοτε ἅπαντα τὰ ἔργα τοῦ Βάγνερ δίδοντα,
συχρότατα ἐν Γαλλίᾳ καί ἡ φήμη τοῦ Γερμανοῦ
μουσουργοῦ ὀσημέραι αὐξάνει.

Ἡ περιβόητος Cavalleria Rusticana τοῦ Mas-
cagni ἔσχε τὸ εὐτύχημα νά δοθῇ εἰς τὸ «Opera
Comique» τῶν Παρισίων κατὰ τὸ 1892, εἰς ἐ-
ποχὴν δηλαδὴ, καθ' ἣν ἡ διάστασις μετὰ τῆς Γαλ-
λίας καί Ἰταλίας ἦτο πλήρης ὡς ἐκ τῆς πολιτι-
κῆς τοῦ Crispi· ἡ ἐπιτυχία τοῦ ἔργου διηφι-
σθητήθη καί οὕτω ὁ Mascagni ὑπῆρξε θύμα τῆς
πολιτικῆς, ἐνῶ μέτριον ἔργον τοῦ Ρώσου Glinka
κατὰ τὴν αὐτὴν περίοδον ἐχειροκροτήθη εἰς Νί-
καιαν.

Οἱ ἀντίπαλοι τοῦ Mascagni ὑπῆρξαν εὐτυχέ-
στεροι, ἐπὶ τῆς πρώτης παραστάσεως τῶν ἔργων
των θριαμβεύσαντες. Ὁ Puccini μὲ τὴν «Βοη-
μικὴν Ζωὴν» καί ὁ Leoncavallo ἰδίᾳ μὲ τοὺς
«Παλιότους», εὐτυχίσαντες νά παραστήσωσιν ἐν
Παρισίοις τὰ δύο ταῦτα ἔργα, ὅτε ἐπῆλθεν ἡ ἐμ-
πορικὴ σύμβασις μετὰ τῶν δύο κρατῶν καί ἡ
ἐπακολουθήσασα προσέγγισις, κυριολεκτικῶς ἐ-
πευφημήθησαν ὡς καί ἄλλοι μουσουργοὶ τῆς Ἰτα-
λίας ὁ Giordano, ὁ Franchetti, ὁ Boito εἰς ἐ-
παρχιακὰς πόλεις τῆς Γαλλίας.

Ἐν Ἰταλίᾳ δέν ἔπαυσαν ἐν τούτοις νά ἐρμη-
νεύονται Γαλλικὰ ἔργα, δραματικὰ καὶ μουσικὰ,
ἰδίᾳ τὰ μελοδραματικά· τελευταίως δὲ ὡς ἐκ τῆς
προτεγγίσεως, Γαλλικὸν φύλλον παρεθέρει ὅτι σχε-
δὸν ὄλα τὰ δραματικὰ ἔργα τὰ πικρασταθέντα ἐν-
τὸς μιᾶς ἐβδομάδος ἐν Ἰταλίᾳ ἦσαν Γάλλων
συγγραφέων.

Τώρα μὲ τὴν νέαν προσέγγισιν τῶν Γάλλων
μετὰ τῆς Ἀγγλίας εἶναι λυπηρὸν ὅτι τὸ ἀγγλι-
κὸν δραματολόγιον δέν εἶναι πολὺ πλούσιον, διότι
ἄλλως τὰ Γαλλικὰ θέατρα θά το ἐνεκοιλοῦντο,
ὡς γίνεται ἐν Ἀγγλίᾳ μὲ τὰ Γαλλικὰ ἔργα.

K. A.

22 Μαΐου 1903

ΦΟΒΕΡΑ

Αργυροφάγταχτος καθρέφτης ή λίμνη ἀπλόνει κάτω ἀπ' τὸ φῶς τὸ ξανθου.ὶ ποῦ ἀγκαλιάζει τοῦ μυστηρίου τῶν ῥοδοχρουνῶν τοῦ κολουμπάει μέσα ἔς ἀγέρι μωραῶτα

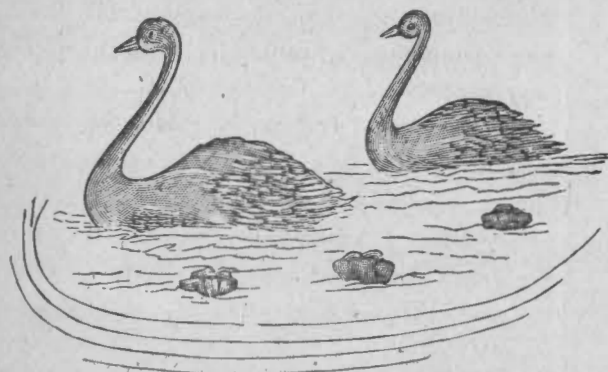
Μέσ' ἔς τῆς βελούδινης κοιλάδας τὸ σινδόνι, ποῦ ἔς τῶν ἀνθῶν τὸ παρηγύρι, τὸ μαράλι λυγίζει, καὶ τοῦ στρώνον ἕνα μνήμα ἀπ' ἀνθῆα τῆς μηλιάς κι' ἀπ' ῥόδων κῶμα...

... Τέτοιο ἕνα ὄνειρο ἀπὸ ἀφράτοι κρῖνοι κι' ἀπὸ τῶν ἔρωτα τὰ μάγια ἔχω πλέξη γιὰ τὰ Σοῦ στρώσω τοῦ θαμποῦ θριάμβου κλίτη.

Καὶ μέσ' ἔς τῆ ζωτανῆ τοῦ πόθου ἀλήθεια ἄν δὲν μοῦ δίνης τὰ φιλιὰ σου ὡς πον τὰ φέξη — Μιὰ μαχαίρα τὸ δίνω μέσ' ἔς τὰ στήθια!...

Ἰωάννης Κ. Στεφανῆ.

Ἀναλαάβα Μαδαγασκάρης 20 Φεβρουαρίου 1903

ΙΔΕΩΔΕΙΣ ΣΥΖΥΓΟΙ

Ὁ εἰκοστός αἰὼν, ὅστις θὰ ἔχη βέβαια ὄλας τὰς προόδους, χρεωστὲι ν' ἀναδείξῃ καὶ τοὺς ιδεώδεις συζύγους. Μία Ἀμερικανὶς συντάκτρια τοῦ «Κοσμοπολίτου» ἀπευθύνει μακρὸν ἄρθρον πρὸς τὰς Ἀμερικανίδας, προσκαλοῦσα αὐτάς, ὅπως ἀναθρέψωσι τὰ τέκνα των μὲ μόνην τὴν φροντίδα, ὅπως γείνουν ιδεώδεις σύζυγοι. Μέχρι τῆς σήμερον αἱ μητέρες δὲν ἐφιλοδοξοῦν ἄλλο παρὰ νὰ κταστοῦν οἱ υἱοὶ των ιδεώδεις στρατιωτικοί, ἔμποροι ἢ βιομη-

χανοί. Τὸ σπουδαιότερον ὅμως καὶ τὸ μόνον ἀπαρχίτητον διὰ τῆς εὐτυχίαν των εἶναι νὰ γείνουν ἰδεώδεις σύζυγοι.

Καὶ ἡ Ἀμερικανὶς δίδει τὴν συνταγὴν τὴν λεπτομερῆ τῆς τοιαύτης ἀνατροφῆς.

Ἡ πρώτη συνθήκη τοῦ ιδεώδους συζύγου εἶναι ἡ υγεία, μία υγεία σιδηρᾶ, ἀπρόσβλητος, ἀντέχουσα εἰς ὄλας τὰς δοκιμασίας. Ἡ μήτηρ, — λέγει ἡ ἀρθρογράφος, — ἡ ὅποια δὲν κάμνει τὸν υἱὸν τῆς νὰ ἐννοήσῃ πόσον εἶναι ἀναγκαῖα ἡ ἀνάπτυξις τῶν σωματικῶν του δυνάμεων καὶ ἡ ἐξασφάλις ἀναλλοιώτου υγείας, λησμονεῖ τὸ σπουδαιότερον τῶν καθηκόντων τῆς καὶ ἐπισύρει τὴν εὐθύνην τῶν δυστυχιῶν, αἱ ὅποια θὰ πέσουν ἐπὶ τῆς μελλούσης οἰκογενείας του.

Παρὰ τὴν υγείαν ἡ ἀγνότης τῶν ἡθῶν ἢ μᾶλλον ἡ παρηνία τῶν ἡθῶν εἶναι ἀπαραίτητος διὰ τὸν ιδεώδη σύζυγον, καὶ εἰς αὐτὴν δὲ ἀκόμη πρέπει ἡ μήτηρ νὰ ἐπαγρυπνῆ. Κατὰ τὴν Ἀμερικανίδα ἀρθρογράφου, ὁ σύζυγος, ὅπως καὶ ἡ σύζυγος, πρέπει νὰ φέρῃ εἰς τὸν βωμὸν τοῦ γάμου τὸν αὐτὸν στέφανον ἀνθῶν πορτοκαλέας ἄσπιλον.

Ὁ σύζυγος ἐπίσης πρέπει νὰ εἶναι εὐθυμὸς, νὰ μὴ ἐρεθίζεται εὐκόλως καὶ ἀπὸ μικρῆς ἡλικίας πρέπει νὰ ἐξοικειωθῆ εἰς τοῦτο. Ἡ τὰ κακομαθημένα παιδιὰ, δὲν γίνονται ποτὲ καλοὶ σύζυγοι.

Ἡ μήτηρ τοιοῦτοτρόπως θὰ κρατῆ ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς τὸν υἱὸν καὶ δὲν θὰ τὸν ἀφίη καθόλου νὰ χειραφετηθῆ, ἀλλὰ θὰ τὸν ἐγχειρίζῃ κατ' εὐθείαν εἰς τὴν μέλλουσαν συζυγίαν του.

Ὅπως ἐξασφαλίσῃ τὴν εὐτυχίαν του ὁ ιδεώδης σύζυγος, ὁ ἔχων τ' ἀνωτέρω προτερήματα, δὲν πρέπει νὰ ἐκλέγῃ γυναῖκα ὠραίαν.

Ἡ μία γυνὴ εὐφυῆς, μὲ ὑψηλὰ αἰσθήματα, καὶ ἂν ἀκόμη ἔχη τὰ μᾶλλον ἀκανόνιστα καὶ δυσειδῆ χαρακτηριστικά, δύναται ν' ἀποκτήσῃ τὴν καλλονὴν ἐκείνην, ἡ ὅποια συνίσταται εἰς τὴν ἔκφρασιν καὶ εἰς τὴν λεπτότητα τοῦ ὄλου χαρακτήρος. Ἡ καλλονὴ αὕτη εἶναι ἀνωτέρα τῆς κτηνώδους φυσικῆς καλλονῆς.

Ἄν ὅμως ὁ σύζυγος δὲν πρέπει νὰ ἐπιμένῃ εἰς τὴν φυσικὴν καλλονὴν, πρέπει νὰ εἶναι ἀκλόνητος εἰς τὴν ἀπαίτησιν τῶν ἄλλων προτερημάτων. Ἡ σύζυγός του πρέπει νὰ ἔχη τὴν αὐτὴν κοινωνικὴν θέσιν, τὰς αὐτὰς ιδέας καὶ τὰς αὐτὰς θρησκευτικὰς δοξασίας.

Ἡ γυνή, ἡ ὅποια πιστεύει εἰς τὸν Θεόν, πιστεύει καὶ εἰς τὸν σύζυγόν της καὶ ἡ διπλῆ αὕτη πίστις ἀποτελεῖ τὴν εὐγενεστέρην τῆς φροντίδα.

Ἐπίσης ὁ σύζυγος δὲν πρέπει νὰ σκέπτηται περὶ γάμου, ἂν δὲν εἶναι οικονομικῶς ἐξησφαλισμένος, διότι θὰ ἦτο σκληρὸν νὰ τιμωρήσῃ τὴν ἀγαπωμένην ὑπ' αὐτοῦ γυναῖκα εἰς βίον πενίας καὶ εἰς βίον χρεῶν.

Ἐπὶ τοιαύτας συνθήκας ὁ γάμος δύναται νὰ εἶναι τέλειος καὶ ἡ ἀρθρογράφος τοῦ «Κοσμοπολίτου» ὑπόσχεται εἰς ἕν τοιοῦτον ζεῦγος ὄλα τὰ ἀγαθὰ.

Ὁ σύζυγος, λέγει τέλος ἡ ἀρθρογράφος, θὰ εἶναι ἡ θεία Πρόνοια τῆς συζύγου του καὶ θὰ ἔχη προὐφθαλμῶν πάντοτε ὅτι εἶνε ὑπεύθυνος διὰ τὴν ὑλικὴν τῆς ἀρεσκ. καὶ τὴν εὐτυχίαν. Θὰ ἔχη δι' αὐτὴν αἰώνιον ἔρωτα καὶ δὲν θὰ τὴν προσβάλῃ ποτὲ διὰ τῆς ἐλαχίστης ζηλοτυπίας. Τίποτε δὲν ὑπάρχει ὠρᾶότερον ἀπὸ τὸν ἔρωτα, ὅστις ἔχει συνειδήσιν τῆς δυνάμεώς του καὶ τίποτε δὲν εἶναι ἀγνότερον ἀπὸ τὸν ἔρωτα, ὅστις ἐμπνέει ἀπεριόριστον πίστιν.

ΠΑΝΤΟΙΑ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ἀποχαιρετισμὸς πρὸς τὴν Ἑλλάδα. Ἐπὶ Σοφίας Μπακοῦριν. Ἐχομεν ἀνὰ χεῖρα: ὀλιγοσελίδων φυλλάδιον ὑπὸ τὸν ἀνωθι τίτλον γεγραμμένον γαλλιστὶ ὑπὸ τῆς λίαν γνωστῆς διαπρεποῦ: ρωσίδος δημοσιογράφου καὶ ἐνθέρμου φιλέλληνης Δοσ Σοφίας Δὲ Μπακοῦριν, ἣν φιλοξενεῖ ἀπὸ υἱος ἡ πόλις μας. Ἄλλ' οὐκ ἐν τῷ πολλῷ τὸ εὔ. Αἱ ὀλίγαι αὐτοῦ σελίδες εἶναι μετὰ τόσης γλαφυρότητος καὶ ποιήσεως γεγραμμένα, τοσαύτη δὲ χάρις καὶ εὐγενὲς αἰσθημα ἔστανθεῖ πανταχοῦ ἐπ' αὐτῶν, ὥστε φθάνων τι: εἰς τὸ τέλος δὲν δύναται ν' ἀντιστῆ εἰς τὸν πόθον τοῦ νὰ τὸ ἀνοίξῃ καὶ πάλιν.

Ἐν αὐτῷ ἡ διαπρεπὴς συγγραφεὺς ἀπευθύνει ἐνθέρμον ἀποχαιρετισμὸν πρὸς τὰς πατριτικὰς καλλονὰς τῆς Ἑλλάδος, ῥιαιζόντως δὲ εἰς τὴν ὠραίαν Ζάκυνθον, τὸ ἄνθος τῆς Ἀνατολῆς, τελευταῖ δὲ διατυποῦσα σκέψεις εὐγενεῖς καὶ ὠραίας. Ἄντὶ πάσης πλείονος συστάσεως ἐπιφυλασσόμεθα ὅπως δημοσιεύσωμεν προσεχῶς ἐν μεταφράσει εἰς τὴν «Βοσπορίδα» ἀποσπάσματα τοῦ ἔργου, ὅπερ πολλὰ ἐφημερίδες ἄχρις ὥρας μετέφρασαν.

Εὐριπίδου Μήδεια. Ἐμμετρος μετάφρασις ὑπὸ Χρ. Χατζηχρήστου. Ἐξεδόθη εἰς τεύχος ἡ ὑπὸ τοῦ διαπρεποῦ καὶ δημοφιλῶς Λυκειάρχου κ. Χρ. Χατζηχρήστου γραφεῖσα ἔμμετρος μετάφρασις τοῦ ἀριστουργήματος τούτου τοῦ ἀρχαίου τραγικοῦ, ἣτις πλέον ἢ ἑπαὶ παρεσταθῆ κατὰ τὸν

λήξαντα χειμῶνα ἐν τῇ πόλει ἡμῶν, μελοποιηθέντων τῶν χορικῶν αὐτῆς ὑπὸ τοῦ κ. Γ. Παχτίκου. Γνωστὴ ἡ εἰδικότης τοῦ κ. Χρήστου Χατζηχρήστου εἰς τὸ ἔργον τοῦτο ὡς τε φιλόλογου καὶ ὡς ποιητοῦ. Ἐπομένως δὲν ἔχομεν ἢ νὰ συγχαρῶμεν αὐτῷ εὐχόμενοι ὅπως καὶ ἄλλων ἀριστοῦργημάτων τῆς ἀρχαιότητος ἐπιχειρήσῃ τὴν μετάφρασιν, πολὺ τιμὸν ὅστω παρέχων εἰς τὴν πολὺν δημοσίαν ἐκκαίκευσιν τῶν κεκρυμμένων δι' αὐτὸ ἐνεκτιμῆτων τῆς κλασικῆς ποιήσεως θησαυρῶν.

Ὁ Ἑσπερος, δεκαπενθήμερον περιοδικόν. Διευθυντὴ καὶ ἐκδότης Δημ. Χαρβάτης. — Ἔτος Α 1 — φύλλον 11ον. Περιεχόμενα. (Τομὸς Workmans) Ὁ ἐλεφάντινος σταγὸς (ὑπὸ Ν. Ἀγγέλου). — Παράποντος, ποίημα (ὑπὸ Καίτης Πομόνη.) (Ivan Tourgenoff). — Μία βραδυὰ εἰς τὸ Σαρρέντο. — Μῆσις καὶ Λατρεία (ὑπὸ Κ. Μισαηλίδου). — Τὸ πρῶτον ἐρωτικὸ μου λογάκι, ποίημα (ὑπὸ Ι. Χρήστου). — Τὸ φιλίμια τῆς Μπεμπέκας. — Ἀποτελέσματα Β'. διαγωνισμοῦ. — Στεναγμοί, ποίημα (ὑπὸ Βασ. Γ. Ἀντωνοπούλου). — Ἀλληλογραφία Ἑσπέρου. — Πνευματικαὶ ἀσκήσεις.

Πινακοθήκη. Ἐξεδόθη διπλοῦν τὸ ΚΗ' ΚΘ' ! τεύχος τῆς «Πινακοθήκης» τῶν μηνῶν Ἰουνίου-Ἰουλίου. Περιέχει διηγήματα καὶ ἄρθρα τῶν κ. κ. Ε. Ἀσωπίου, Π. Δημητρακοπούλου — Ἀγ. Κοσμᾶ — Β. Μεντζελίδου «Πεθαμένη» (ποίησις) — Ἀχ. Νέη ἀπὸ τὰς Ἀθίδας (ποίησις), Δ. Ι. Καλογοροπούλου. Πρὸς θόρυβος (μονόλογος). — Σημειώσεις ἐνὸς μηνός. — Καλλιτεχνικὴ κίνησις κ. λ. π. Εἰκόνας δε τῶν κ. κ. Bergés, Ὁ Ἅγιος Γεώργιος κλητῆς (φωτοτυπία). — Ἡ ἐνάδρα τῶν Φαύλων (φωτοτυπία). — Ἡ Μάνα — Α. Rodin — J. Bulad. Θέρος — Π. Τσιριγώτου τὸ Μυστικόν. — Ἐπαίθριος ἔμπορος ἐν Αἰγύπτῳ — Γ. Χαλεπᾶ Ἄγγελος, Φιλοσοφία — Claireutier Ἀδελφῆς. — Φ. Ἀριστέως Γελοιογραφία.

Κωνστ. Καλλίνικος πρωτοπρεσβύτερος τοῦ Οἴκ. Θρόνου. Λίαν γνωστὸς ἐκ τοῦ καλλιποῦ, αὐτοῦ καλάμου τυγχάνει εἰς τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν ὁ καὶ ἐκ τῶν ἀρίστων συνεργατῶν τῆς «Βοσπορίδος» εὐφραδῆς ἱεροκλήρευ ἀιδεσιμώτατος κ. Κωνστ. Καλλίνικος. Μετὰ πολλῆς δὲ εὐχαριστήσεως περὶ ἡμῶν ὅτι θὰ ἀναγνώσῃ τὴν ὑπὸ τῆς Α. Θ. Π. τοῦ πεπνυμένου ἡμῶν Ἐθνάρχου ἀπονεμηθεῖσαν αὐτῷ ἀρίστην τιμὴν: Ἡ Α. Θ. Π. ἐπαξίως ὄντως ἀμείβουσα τὴν ὑπέροχον τοῦ ἐναρέτου καὶ εὐπαιδέτου τούτου κληρικοῦ ἀξίαν καὶ τὴν κοινωφελεστάτην καὶ ἐνδραχτῆ του δράσιν ὡς ἱεροκλήρευ, ἐν ᾧ ἡ οὐχὶ κοινὴ ἐπιτυχία αὐτοῦ φαίνεται διαπνευμένη ὑπὸ ἐνθους ὄντως ζήλου, ἔγνω ὅπως προχειρῆσθαι αὐτὸν εἰς πρωτοθερῆ τῆς Μ. Ἐκκλησίας. Τὰ θερμύτατα ἡμῶν συγχαρητήρια ἀπευθύνοντες τῷ διακεκριμένῳ κληρικῷ διὰ τὴν λίαν ἐπαξίαν προαγωγὴν του

δεν δυνάμεθα να μη εξάρωμεν τήν διορατικότητα καί φιλοδικαιοσύνην τοῦ ἠθοφιλοῦς ἡμῶν Ἐθνάρχου, ὅστις γνωρίζει νά ἐνθαρρύνῃ τήν ἀληθῆ ἀξίαν πανταχοῦ, ὅπου διαβλέπει αὐτήν τὸ ἀέτιον ὄμματου.

ΕΛΕΝΗ Ι. ΤΑΝΤΑΛΙΔΟΥ

Ἐσθιάστῃ ὡς λαμπὰς κατ' ὀλίγον τακίτσα ὑπὸ χρονίας ἀνηλεοῦς νόσου ἐν ἡλικίᾳ νέα εἰστί ἡ **ΕΛΕΝΗ Ι. ΤΑΝΤΑΛΙΔΟΥ** σύζυγος τοῦ ἀριγνώτου λογίου καί βαθμούχου τῆς Μ. Ἐκκλησίας κ. Ἰωάννου Τανταλίδου, ἀνεψοῦ τοῦ ἀιμνήστου ποιητοῦ, καί ἀδελφῆ τῆς Α. Σ. τοῦ Μητροπολίτου Ἐφέσου κ. Ἰωακείμ καί τοῦ ἐγκρίτου ἱατροῦ κ. Εὐρυβούλη. Τυχρῶσα μορφώσεως ἐπιμεμημένης καί τήν ἀρετὴν ἐν τῷ βραχεῖ αὐτῆς βίῳ ἐξασκήσασα, ἀπῆλθε, δάκρυα ἀφίνουτα ὀπισω τῆς καί τὸ ἀρρητον μείδιμα τοῦ οὐρανοῦ φέγγους ἔχουσα πρὸ τῶν βημάτων τῆς, ἵνα ἐνοικήσῃ μακαρία καί αἰθερία ψυχῇ εἰς τὴν γαλανὴν χώραν τῆς ἰδέας καί τῶν ἀνεσπέρων ὀνείρων, ὁπόθεν ὡς ἐπὶ μύρμηκας μόνον ταπεινοῦς θά ἐφορᾷ ἐφ' ἡμᾶς. Ἐστω ἀγῆρας αὐτῆς ἡ μνήμη!

ΕΠΙΦΥΛΙΣ

A. B. ΣΤΕΡΝ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΑΛΕΞΙΟΥ

(Ἐκ τοῦ ρωδικοῦ)

III

(Συνέχεια ἴδε προηγ. φύλλον).

Ὁ Ἀλέξιος παντελῶς ἐλημμόνησε τὰ ἀναρρινά του, καί μόλις μετὰ πολλὰς ὥρας, κατὰ τὴν δεκάτην ὥραν τῆς πρωίας, ὅτε μετὰ τὴν παιδαγωγὸν ἔκαμεν τὸ γαλλικὸν μάθημα, ἐνεθυμήθη τὴν ἀρειμάειον αὐτοῦ ἀνοδόεσμον. Ἄλλ' ὅς εἶναι, ἀ; μὴ παρατηρήσῃ κανεῖς τὴν ἀνοδόεσμον τοῦ ἀγογγύστου πλέον θὰ ὑποφέρῃ τὰς εἰρωνίας τῆς Κλοτθίλδης· εἶχε λαβεῖ τοιοῦτον μέγα βραβεῖον, εἶχεν ἀξιοθῆταιαυτῆς ἐμπιστοσύνης, ἦν οὔτε τὰ κοράσια οὔτε ἡ Κλοτθίλδη θὰ εἶχον ποτε τὴν τιμὴν νὰ ἀξιοθῶσι. Καί ὁ Ἀλέξιος ἦτο εὐτυχῆς καί ὑπερήφανος τὴν ἡμέραν ἐκεῖνην.

Ἐστὸρον ἀπὸ τὸ ἐνωρίτερον τοῦ συνήθους γεῦμα, — κατὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ Βλαδίμηρου Ἀλεξέεβιτς ἐνίτε ἡλλὰζον τὴν ὄραν τοῦ γεύματος, — ἡ Ἀλεξάνδρα Νικολάεβνα ἠτομάσθη νὰ ἐξέλθῃ εἰς περίπατον καί προσεκέλεσε καί τὴν Κλεοπάτραν Βασιλείεβναν νὰ τὴν συνοδεύσῃ.

Ἐκ τῆς ἐκπράσεως τῆς προσκλήσεως τῆς Ἀλεξάνδρας Νικολάεβνας καί ἐκ τοῦ ἐρωτήματος αὐτῆς, ὁ Ἀλέξιος ἐνόησεν ὅτι ἡ μήτηρ του ἤθελε νὰ τῇ ἀνακοινώσῃ σπουδαίας εἰδήσεις.

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

Πτωχότατος συγγραφεὺς ἔγραφε μελαγχολικῶς:
«Πρὸ τριῶν ἢ τεσσάρων μηνῶν ἡ Τράπεζα ἐξέδωκε νέα γραμμάτια τῶν εἰκοσιπέντε δραχμῶν. Δέγουν ὅτι εἶναι χρώματος κυανοῦ.»

Ἡκούσθη προχθὲς εἰς τὸ καφενεῖον Τοκατλιάν:
— Καί σου πῆρε τὰ μέτρα σου ὁ ράπτης;
— Ὅχι· δὲν πῆρε τὰ μέτρα μου, πῆρε τὰ μέτρα του διότι, μοῦ εἶπε νὰ προπληρώσω τὰ ρούχα!

Κύριός τις περιερχόμενος ἡμέραν τινὰ ἐφιππος τὴν ἐξοχικὴν τοῦ ἑπαυλιν συνήντησεν ἱερέα τινὰ τῶν περιχώρων ταπεινῶς καθήμενον ἐπ' ὄνου. Ἡθέλησε δὲ νὰ τὸν περιπαίξῃ καί σταματήσῃ; τὸν ἵππον του τὸν φωνάζει:
— «Ἄ, πῶς πηγαίνει ὁ γαϊδαρός, παπᾶ;»
— Ἐφιππος, κύριε ἀξιωματικέ, ἐφιππος, τῷ ἀποκρίνεται ὁ εὐφυῆς ἱερεύς.

Τύποις Γ. ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΥ καί ΕΥΑΓ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ
Κουρσοῦμ-Ἰάν ἀριθ. 3

— Περιμένάτέ με, — εἶπεν ὁ Ἀλέξιος, — νὰ φορέσω τὸν πῆλόν μου.

— Σὺ δὲν θὰ ἔλθῃς μαζί μας, — εἶπε μετὰ σταθερότητος ἡ Ἀλεξάνδρα Νικολάεβνα, ἐν τῷ μεταξὺ ὁμοῦς ἠρυθρίασεν ἀκόμη περισσότερο.

— Δὲν θέλεις νὰ ἔλθω μαζί σου; ἀλλὰ διὰ ποῖον λόγον; — κλονούμενος εἶπεν ὁ παῖς. — Πρέπει νὰ ὑπάρχῃ καμμία αἰτία.

— Ἡ αἰτία εἶναι αὐτὴ ὅτι πρέπει νὰ μείνῃς μετὰ τῶν κορασιῶν.

— Στενοχωροῦμαι μετ' αὐτῶν, μαμά· ἀλλὰ διατί πρέπει;

— Διότι πρέπει νὰ μείνῃς ἐδῶ.

— Ἀλλὰ δὲν θέλω. — μετὰ δακρῶν ἔλεγεν ὁ Ἀλέξιος.

— Δὲν βλέπω τὴν αἰτίαν· ἐξήγησέ με, σὲ παρακαλῶ, διὰ τί πρέπει νὰ μείνω;

— Ἐντὸς τοῦ θυλακίου τῆς Ἀλεξάνδρας Νικολάεβνας ἔκειτο ἀκόμη ἡ πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ληρθεῖσα ἐπιστολὴ τοῦ συζύγου τῆς, καί ἐκεῖνη ἐγγίζουσα τὸν φάκελλον ἔλαβε θάρρος καί ἐκάτησε τὸν λόγον τῆς.

«Ὁ Βλαδίμηρος ἔχει δίκαιον, — ἐσκέφθη. — πολὺ θάρρος δίδω εἰς τὸν Ἀλέξιον.»

Αἱ κυρίαὶ ἐξῆλθον μόναι κρατοῦσαι τὰ ἀλεξήλια αὐτῶν. Ἀρκετὴν ὥραν περιεπάτουσιν σιωπηλῶς. Ἐκ τῶν ἐρυθρῶν κηλίδων, τῶν ἀναφυέντων εἰς τὸ πρόσωπον τῆς Ἀλεξάνδρας Νικολάεβνας καί ἐκ τῶν κινήσεων τοῦ στόματός τῆς, ἐτόίμου νὰ προφέρῃ λέξεις τινάς, ἠδύνατό τις νὰ ἐνοήσῃ, ὅτι ταραττεται.

— Πῶσον βιαζόμεθα, εἶπεν ἐπὶ τέλους ἡ Κλεοπάτρα, — δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ πηγαινόμεν βραδέως, Ἀλεξάνδρα;...

Ἄλλ' εἰπέ μοι, σὲ παρακαλῶ, διατί δὲν ἔλαβε μαζί μας καί τὸν Ἀλέξιον;

(Ἀκολουθεῖ)

Μετάφρασις Δ. ΦΕΣΤΕΡΗ.

ΟΡΟΙ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

Ἐν τῇ πρωτεύουσῃ γρ. 50
Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις » 60
Ἐν τῇ ξένῃ φραγ χρ. 15
Ἐξάμνηνοι κατ' ἀναλογίαν.

Πληρωμαὶ καὶ αἰτήσεις ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν Διεύθυνσιν.

Ὁ κρατῶν τὸ πρῶτον φύλλον λογίζεται συνδρομητῆς.

Διευθυνταί: ΚΟΡΝΗΛΙΑ Δ. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ ΚΑΙ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Τ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΗΣ

«Ὁὐ παύσομαι τὰς χάριτας ταῖς Μουσῆς συγκαταμιγρῆς, ἡδίσταρ συνγιαν.» Ἐδρ. Ἡρ. Μαιν. Στ. 673—5

Η ΒΟΣΠΟΡΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Αἱ συνδρομαὶ προπληρόνονται ἐπὶ ἀποδείξει φερομένη τὴν ἰσοφρογίδα τοῦ φύλλον καὶ τὴν ὑπογραφήν τοῦ ἐτέρου τῶν Διευθυντῶν.

Η ΙΣΟΤΗΣ ΤΩΝ ΔΥΟ ΦΥΛΩΝ

Ναί! δὲν ἀντιφάσκω πρὸς ἑμαυτὴν οὐδὲ πρὸς ὅσα πολλὰ καὶ γνωστὰ κατὰ τῆς χειραφετήσεως εἶπον καὶ ἐλάλητα, δὲν ἀντιφάσκω πρὸς φυσικοὺς οὐδὲ παραγκωνίζω κοινωνικὰ καὶ ἀνθρώπινα θέσμιμα, ἐὰν σήμερον προσέρχωμαι ὅπως τονίσω ἀπ' αὐτῶν τούτων τῶν στηλῶν ζήτημα ἰσότητος τῶν δύο φύλων.

Ναί! ὑπάρχει καὶ ὑπάρχει προφανῶς καὶ ἀνατιρηρήτως καὶ φωτεινὸν τι σημεῖον, ὅπου ἀνευρίσκειται τέλος μεταξὺ ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς ἡ περιλάλητος ἰσότης, ἡ τοσαύτας καὶ τοσοῦτους ἠλεκτρύσασα καὶ διαφλέξασα.

Ἐπάρχει τόσῳ καταφανῶς, ὥστε μόνον φυλαί ἐρυθροδέρμων θὰ ἠδύναντο νὰ τυφλώττωσι πρὸς αὐτό, ὑπάρχει εἰς πᾶσαν κατάστασιν, εἰς πᾶν κοινωνικὸν στρώμα τὸ σημεῖον τοῦτο τὸ διαλαμπές τοῦ θριάμβου τῆς γυναικὸς καὶ τῆς ἰσης αὐτῆς πρὸς τὸν ἄνδρα ἐξουσίας καὶ δυνάμεως. Ἄλλ' ἡ ἰσότης αὕτη, ἦν σήμερον, — ἀπροσδοκῆτως ἴσως διὰ τινὰς παρεξηγησάντάς με, — κηρύσσω, δὲν εἶναι ἰσότης ἀνατρεπτικὴ καὶ ἀθάλατος, δὲν εἶναι ἡ ἐκνευριστικὴ καὶ χυδαία, ἡ ταπεινὴ ἰσότης, περὶ ἣν τυρβάζουσιν οἱ χειραφετηταί, οἱ λεληθότως ἐκζητοῦντες οὐχὶ ἡ ἀναβῆ εἰς ἰδανικώτερον στυλοβάτην, ἀλλὰ νὰ καταβῆ εἰς χαμαλωτέραν βαθμίδα ἠθικῆς καὶ κοινωνικῆς ὑποστάσεως ἢ γυνή, ἀρκεῖ νὰ γείνη ἴση πρὸς τὸν ἄνδρα.

Εἶναι ἰσότης γαλήνια καὶ ἱερά, μειδιῶσα καὶ ἡρεμος, εὐγενὴς καὶ γλυκεία, καὶ ἐπομένως ἐπιβλητικὴ καὶ μεγαλοπρεπῆς, διότι τὸ γαλήνιον καὶ ἡρεμον, τὸ εὐγενὲς καὶ γλυκὺ, τὸ εἰρηναῖον μείδιμα εἶναι τὰ στοιχεῖα παντός ἀληθοῦς ἠθικοῦ ὕψους καὶ μεγαλείου.

ΔΥΟ ΠΕΡΙΣΤΕΡΑΙ